

IGIENĂ SOCIALĂ

PROSTITUȚIA
ȘI
BOALELE VENERICE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DR. DOMINIC STANCA

ȘI

DR. AUREL VOINA

CLUJ

TIPOGR. DR. S. BORNEMISA, PIAȚA CUZA VODĂ 18

1922

IGIENĂ SOCIALĂ

PROSTITUȚIA
ȘI
BOALELE VENERICE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DR. DOMINIC STANCA

ȘI

DR. AUREL VOINA

CLUJ

TIPOGR. DR. S. BORNEMISA, PIATA CUZA VODĂ 16

1922

192533

N O T Ă.

Principiile enunțate în cap. „Reglementația perfecționată” din această broșură rezumă în parte normele preconizate de Prof. Gongerot în 1920. Actualmente Ambulatorul policlinic din Cluj elaborează un proiect pentru o altă reglementare a prostituției în care problema bordelului se pune pe o bază cu totul nouă.

Autorii.

BCU Cluj / Cent University Library Cluj

882:616.97

882:616.97

CURPRINSUL

	Pag.
Pericolul boalelor venerice	1
Ce este prostituția?	4
Spicuri din trecutul prostituției	6
Incadrarea prostituției în anumite restricțiuni. Regle- mentare și aboliționism	17
Pericolul public al prostituției. Prostituatele clandestine	23
Cauzele prostituției	30
Racolajul	39
Reglementația perfecționată	45
Prostituția în Cluj	55

Pericolul boalelor venerice.

Frământările războiului au sdruncinat din temelie edificiul salubrității publice în toate statele beligerante. Boalele sociale au suferit o recrudescență însemnată amenințând existența populației prin diminuarea vitalității și a puterii de reproducțiune. Sifilisul, tuberculoza și alcoolismul, făcând o triplă alianță criminală, constituie cel mai mare pericol național și atentează la viitorul tuturor popoarelor. Lupta contra acestor flagele este o problemă de cea mai vitală importanță pentru progresul oricărei țări. Datoria tuturor este, ca printr'o încordare unanimă să ne năzuim, să sugrumăm relele, cari biciuiesc populația țării și să ridicăm nivelul sănătății publice, căzut pe o treaptă îngrijitoare.

Pericolul boalelor venerice devine din ce în ce mai amenințător. Numărul victimelor cauzate de aceste boale crește în proporții fantastice. Pentru preîntâmpinarea acestui pericol e nevoie de concursul tuturor, deoarece măsurile profilactice, pe cari trebuie să le luăm, stau sub dependența voinții noastre, iar executarea lor nu reclamă nicio trudă deosebită.

Comitetul francez pentru propaganda igienei sociale și a educației profilactice, în acțiunea neobosită pe care o desfășoară pentru asanarea stării sanitare, a lansat un apel relativ la sifilis, pe care-l afișează, pentru a atrage atenția lumii asupra pericolului acestei boale. „*Sifilisul* — spune

acest apel — este o boală gravă și victimele lui se socotesc cu milioanele. Numărul sifiliticilor, cari își ignorează boala, e considerabil; însă dacă nu e nimic mai periculos decât un sifilis ignorat și neîngrijit, din contră un tratament științific și riguros, instituit la timpul oportun, salvează bolnavul și împiedecă sifilisul de a fi o veșnică amenințare pentru cei din jur și un pericol pentru rassă.“

Intr'adevăr dacă am face bilanțul tuturor dezastrelor morale și materiale rezultate din incapacitatea bolnavilor netratați și a descendenților degenerați, dacă am acumula toate forțele de muncă pierdute din cauza unei neprevederi de o clipă, ne-am putea da seama, că sifilisul este cel mai mare flagel social; iar când vorbim de sifilis vrând-nevrând ne gândim și la blenoragie, tovarășa fidelă a acestui crunt ucigaș. Câteva exemple elocvente vor lămuri până la evidență pericolul boalelor venerice: În institutul de orbi din Londra dintre 1100 de orbi 58% au ajuns la această infirmitate din cauza sifilisului sau a blenoragiei părinților; 16% dintre pensionarii institutelor de corecțiune au sifilis ereditar, iar 90 de procente din avorturile, din nașterile premature și din copiii morți în primele zile ale vieții sunt datorite sifilisului. Nouăzeci și cinci la sută din cazurile de moarte, cauzate de boalele genito-urinare, sunt datorite urmărilor îndepărtate ale blenoragiei. Copilul eredo-sifilitic, care se naște viu, este expus întotdeauna la accidente număroase și grave, care-i provoacă repede moartea. Un număr însemnat de afecțiuni ale sistemului nervos și ale organelor interne sunt cauzate de sifilis. Tabesul și paralizia generală sunt ecourile lugubre ale aceleiaș molime.

Relațiunile dintre sifilis și tuberculoză sunt foarte strânse. Mortalitatea prematură, număroasele avorturi și sterilitatea destul de frecventă la sifilitici constituie factorii principali de depopu-

lare ai oricărei țări. Cel mai clasic exemplu ni-l oferă Franța, unde sifilisul se întinde din ce în ce mai mult. În Transilvania sifilisul bântuie în ultimul timp cu foarte mare intensitate, imitând simptomele alarmante, pe cari le prezentau bolnavii de sifilis la apariția acestei molime în Europa.

După investigațiunile făcute de Fournier în 200 de căsnicii, în cari numai tatăl a fost sifilitic, din numărul total de 403 copii rezultați, 115 s'au născut morți. În cazul când ambii părinți sunt sifilitici, procentul e cu mult mai mare și cu atât mai ridicat, cu cât îmbolnăvirea e mai apropiată de momentul concepțiunii.

Din 491 de sarcini ale mamelor sifilitice, ai căror bărbați sufereau de aceeaș boală, 382 de descendenți și-au făcut apariția pe lume morți. Iată deci care e adevărata cauză a mortalității copiilor. Dacă la aceste dezastre mai adăogăm nebunia și criminalitatea, care pândeste pe acești condamnați și-i lovește, când nu se supun tratamentului, ușor ne putem da seamă de importanța măsurilor, ce trebuie să se ia contra factorilor cari promovează întinderea boalelor venerice, în șirul căroră intră și blenoragia, aproape inocentă după aspect, dar care e în stare să determine accidente extrem de grave, prin complicațiile cari în calea lor ascendentă, dealungul organelor genito-urinare, pot interesa bășica și rinichii sau pot descinde în prostată, veziculele seminale și testicoli, ducând la sterilitate.

Dela început trebuie să enunțăm, că *isvorul principal, direct sau indirect, al boalelor venerice este prostituția*. Prof. Blaschko ne arată, că *din 573 de bolnavi de sifilis 487 au luat boala dela prostituate*, clasate în chipul următor: 395 prostituate înregistrate, 22 chelnerițe, 45 lucrătoare etc.

Ce este prostituția?

După Richard „prostituată se numește o femeie, care după prima cerere a unui individ se dă pe bani și singurul ei izvor de venit este această meserie.“ Gougerot definește astfel prostituția: „Femeia, oricare i-ar fi situația materială, care locuiește sau frecventează localuri de desfrâu și se dă primului venit în schimbul unei remunerații pecuniare, se numește prostituată“.

După Prof. Moldovan „prostituată din punct de vedere moral este orice femeie, care se face culpabilă de promiscuitate în raporturile sale sexuale“. Yves Guyot numește prostituată „orice persoană, pentru care raporturile sexuale sunt subordonate chestiunii câștigului.“

După Flexner „prostituată este femeia, care are relațiuni sexuale mai mult sau mai puțin banale în mod obișnuit sau ocazional în schimbul banilor sau pentru oricare altă considerație mercenară. O femeie poate fi prostituată chiar în cazul, când practica ei nu este de notorietate publică.“

Martineau spune, că prostituată este femeia care stă la dispoziția celui care plătește și nu-și alege cumpărătorul. Cu un cuvânt *prostituția e comerțul, pe care o femeie îl face cu corpul său*. Semiprostituate sunt femeile, cari au o oarecare meserie și un izvor de venit cinstit, dar din când în când practică prostituția. Din această categorie fac parte sau femei din lumea burgheză, ai căror bărbați nu câștigă destul și caută să-și completeze lipsurile prostituându-se, pentru a-și satisface anumite necesități imperioase de trai, sau sunt fete supuse unei supravegheri nu tocmai severe din partea părinților sau a protectorilor

lor și alunecă pe panta prostituției pentru anumite considerațiuni, pe cari le vom enumera mai jos. Aceasta categorie de femei, numite *prostituate clandestine*, formează masa imensă a prostituției.

Semiprostituatele sau *prostituatele accidentale* — cum le numește Flexner — sunt — tot după acest autor — de mai multe categorii: 1. Acelea cari fac prostituție fără a-și întrerupe ocupația lor onorabilă; 2. femei cari practică prostituția sub masca altei ocupațiuni; 3. femei cari se rezervă pentru un mic grup de prieteni, cari le întrețin în comun și cari fiecare în parte n'ar putea să le întreție; 4. femei — cari deși fidele unui singur bărbat — cedează din când în când altora pentru anumite favoruri.

Numărul prostituatelor clandestine e formidabil și se evaluează la 50,000 pentru Paris, la 25,000 pentru Berlin, la 20,000 pentru Viena etc.

În ceea ce privește proporția dintre prostituatele înscrise și întreaga populație ea variază între 2 : 320 (Toulon), 1 : 400 (Budapesta), 1 : 480 (Paris), 1 : 2000 (Lille), 1 : 3000 (München) și 1 : 13000 (Stuttgart). Aceste cifre sunt iluzorii și ne dau o oglindă foarte infidelă a realității, pentru că dacă primele cifre se apropie întrucâtva de realitate, ultimele sunt complectamente eronate și nu pot fi luate în serios. La Paris de exemplu, numărul prostituatelor înregistrate este de cel puțin 8 ori mai mic decât al prostituatelor clandestine existente și nu greșim dacă considerăm la 50,000 cifra aproximativă a femeilor, cari practică acest comerț (*Levaditi*). Aceeaș proporție modificată o vom păstra și pentru celelalte orașe. La Viena numărul prostituatelor e de 30000, câtă vreme statisticele oficiale nu ne dau decât 5% din această cifră. Credem că nu mai e nevoie să mai amintim, că aceste date sunt dinainte de război. Acum proporțiile s'au modificat și dacă am putea să dăm situația adevărată, desigur că am ajunge la cifre fantastice.

Spicuri din trecutul prostituției

Este inutil să mai amintim, că prostituția a existat din cele mai vechi timpuri și înde cursul veacurilor a trecut prin nenumărate faze evolutive, până să ajungă în starea de azi. În vremile îndepărtate prostituția era strâns legată de religiune și de uzanțele sacerdotale. Preoții nu erau numai privilegiații zeilor, ci și ai fecioarelor, cari odată pe an — cu ocazia unei mari celebrități religioase — li se aduceau spre deflorare ca un sacrificiu pentru zei. Există credința, care s'a păstrat multă vreme la diferite popoare, că virginitatea trebuie sacrificată zeii amorului.

În *India* organul viril, care se cheama *Lingam*, era considerat ca simbolul fecundațiunii universale și se bucura de cele mai mari onoruri din partea poporului și a preoților ca și *Phallus* la Romani. În *Babilon* orice femeie trebuia să se prostitueze odată în viață unui străin pentru bani, în templul Venerei.

La *Egipteni* moravurile erau așa de deenerate, încât a trebuit să se aducă o lege, care să interzică îmbalsamarea femeilor tinere în primele trei zile după moarte, deoarece s'au întâmplat cazuri, când îmbalsamatorii își satisfăceau poftele sexuale pe corpurile calde încă ale cadavrelor, cari le cădeau în mână. Femeile bătrâne se puteau îmbalsama oricând, deoarece tentau mai puțin pe slujitorii nelegiuți.

Herodot ne povestește o întâmplare din viața lui Ramses, care caracterizează foarte bine

moravurile din epoca marelui Faraon. Hoți dibaci au golit într-o zi tezaurul lui Ramses. Toate străduințele pentru a prinde pe răufăcători au rămas fără rezultat. Atunci Ramses recurse la următoarea stratagemă: făcu prostituată pe unica sa fată, care primea în budoarul său pe orice bărbat din întreg cuprinsul imperiului. În chipul acesta căzù în cursă și unul din hoții tezaurului, care în intimitatea alcovului făcu mărturisiri complete și restituì comoara.

Alta: Cheops începù să-și clădească celebra piramidă. Lucrările costisitoare secară visteria statului și slăbiră puterile de plată ale contribuabililor; dar pentruca opera începută să poată fi terminată, suveranul egiptean își prostituă fata, care realiză averi fabuloase dela amatorii, cari veneau de pretutindeni, pentru a se împărtăși de grațiile încântătoarei fete de Faraon. Văzându-și succesul îi încolți gelozia în suflet și vanitatea o făcu să dorească o piramidă tot așa de mare ca și a tatălui său; deaceea dădu ordin sclavilor să nu mai primească niciun bărbat, care pe lângă contribuția pecuniară nu va aduce și un imens bolovan pentru piramida monumentală, pe care o visa.

La *poporul elen* prostituția la început era o manifestațiune a ospitalității: cea mai mare cinste pentru gazda, care primea oaspeți, era să-și ofere fida sau soția musafirilor. Mai târziu prostituția fu îngrădită de considerațiuni religioase. *Solon* introduce prostituția legală în Atena, edificând un bordel măreț, pe care îl înregistrează prin cele mai rentabile instituțiuni de stat. Tot pe vremea lui Solon se face o selecționare pe categorii a prostituatelor și o clasificare asemănătoare cu cele din zilele noastre. Clasa cea mai de jos era a *dicteriadelor* sau a așanumitelor „fete ale lui Salon“, cari erau plasate în Pireu și pela periferia Atenei și puteau să mergă în oraș numai dimineața, pentru a face târgueli și

nimic mai mult. Aceste bordele se numeau „dicterioane“, nume dat de soția regelui Minos din Creta, a cărei purtare era așa de scandaloasă, încât pentru practica unor anumite acte fiziologice își alegea partenerii din rândul mamiferelor cornute, între care da preferință taurilor.

Auletridele formau categoria a doua. Aceste femei aveau o misiune mixtă: pe lângă exercitarea profesiei serveau și ca muzicante și dansatoare și puteau să intre și în casele oamenilor cinstiți, atunci când erau chemate. De remarcat că în vremea aceea muzica se găsea într'un stadin rudimentar și nu se făcea uz de ea decât la orgii, servind ca un fel de aperitiv excitant.

O altă și cea mai aleasă categorie o formau *hetairele*, cocotele demimondene din „lumea mare“ de azi, cari nu se atașau oricui, ci numai aceloră, cari le plăteau bine sau jucau un rol important în societate. Erau un fel de Madame Dubarry ale timpurilor moderne. Locuiau în cartierul Keramikos din Atena, cartier elegant, compus din vile și se bucurau de protecția legilor și a areopagului mai mult decât celelalte două categorii, cari erau exploatare de stat în dicterioane comune. Hetairele plăteau dare către stat, dar își exercitau profesiunea pe cont propriu.

Hetairele din Grecia de altă dată au jucat un rol important alături de multe personaje celebre ale anticității elene. Ajungând până la treptele tronurilor regale, hetairele au știut să se emancipeze de sub jugul sclavajului, sub care gemeau tovarășele lor de o speță mai inferioară și să joace un rol determinant de primul ordin în viața de stat, înălțându-se până la celebritate. Devenind concubină regală, Thais dădă succesorii de tron lui Alexandru, iar Phryne, celebra curtezană greacă, servi de model lui Praxiteles pentru statuia Venerei. Pentru a evidenția mai bine importanța, care se da prostituatelor la Greci, n'avem decât să cităm vorbele lui Demostene:

„Noi luăm în căsătorie femei, pentru a avea copii legitimi și o păzitoare fidelă a căminului: conjugul. Concubinele ne servesc pentru necesitățile de toate zilele iar hetairele ne dau cea mai mare satisfacție a plăcerilor amoroase“.

Soția legitimă la greci juca un rol foarte redus. Bărbatul și nevasta trăiau o viață launtrică spirituală și fizică numai atâta timp, până când bărbatul își asigura perpetuarea numelui. După aceea orice femeie cinstită trebuia să renunțe la viața sexuală. Bărbatul își găsea satisfacția în una din cele trei categorii de prostituate, după clasa socială din care făcea parte. Pentru aceleași scopuri serveau și sclavele, atunci când nu erau tocmai urâte și nu ajunseseră încă în dicterioane. Femeia legitimă era păzitoarea căminului: îngrijea de castitatea familiei și de educația copiilor. Bărbații erau liberi, femeile însă — afară de unele drepturi de cari beneficiau — trăiau într'o adevărată robie.

Prostituatele după ce îmbătrâneau și ajungeau la reformă și nu mai puteau practica meseria, care reclamă tinerețe, frumusețe și vigoare, se dedicau unor îndeletniciri de ordin educativ, făcând instrucția tinerelor elemente feminine, care voiau să îmbrățișeze această „carieră“. În Atena, Pireu, Corint erau niște adevărate școli, unde madamele tocite de dintele vremii și scoase din circulație cumpărau câte 10—12 sclave, pe cari le inițiau în tainele prostituției și le modelau în vederea practicei de mai târziu, cioplindu-le însușirile naturale, pentru a fi cât mai accesibile vieții de lupanar. Evident că hetairele erau acelea, cari răușeau să scoată cele mai rafinate și mai bine înarmate eleve.

Prostituatele la Romani din cauza modului de viață și a bestialității lor se numeau *lupoice* (*lupae*) de unde derivă și numirea de *lupanar*. În onoarea lor s'au instituit sărbătorile *lupercale*, cari s'au păstrat până în secolul V după Hristos,

atât erau de înrădăcinate în obiceiurile poporului roman. Floraliile erau serbări cu acelaș caracter, aranjate în onoarea Venerei, zeița amorului. Floraliile se țineau la sfârșitul lui Aprilie. Poporul decora cu flori și fructe statuile zeilor iar prostituatele, acoperite cu un vâl subțire, la semnalul edililor năvăleau desgolite în arenă și jucau fel de fel de jocuri distractive. Spectacolul se termina cu apariția sclavilor desbrăcați, cari se luptau cu câte o femeie, până când victima învinsă era trântită la pământ — în strigătele de bucurie ale mulțimii — la discreția învingătorului.

La Romani prostituatele nu aveau atâta trecere ca la Greci. Popor mai materialist căuta mai ales plăceri trupești decât distracție sufletească. Romanii nu clasificau prostituatele după gradul de cultură sau modul de trai, ci după timpul în care își exercitau meseria. Erau așa numitele *meretrices*, cari stau în slujba Venerei numai noaptea iar *prostibulae*-le și ziua și noaptea. Primele formau elita, cele din urmă erau de o calitate mai inferioară. Femeile văduve, chiar dacă aveau copii, se puteau înscrie în lista prostituatelor, după ce renunțau la hainele de matroană iar alte femei câștigau parale cu această meserie, chiar până când bărbatul era în viață și împărția cu el pâinea agonisită. Afară de categoriile menționate mai întâlnim pe *bustuarii*, cari stau toată ziua prin cimitire și n'au alt pat decât pajiștea verde și altă perdea decât umbra pietrelor depe morminte. Protecția lor e Proserpina, zeița doliului. *Copa* este chelnerița sau casierița din restaurantele și localurile de petrecere din ziua de azi. Cele mai ordinare erau *diabola*-le, material infect accesibil chiar și sclavilor.

Afară de lupanare, unde se prostituau toate pensionarele, mai întâlnim și un fel de case de rendez-vous, unde își dau întâlnire bărbați și

femei din societatea aleasă cu concursul intermediarilor plătiți. Numărul lupanarelor înregistrate era considerabil, peste 40 numai în Roma, afară de nenumăratele băi cari serveau aceluiași scopuri, fără să mai vorbim de bolțile răcoroase — dar fără perdea — din jurul arenelor, cari protejau actele obscene ale cetățenilor din Roma măreață, care mergea cu pași repezi spre decadentă.

Lupanarele erau astfel construite, încât dintr'un coridor comun dădeai — în dreapta și în stânga — în niște cămăruțe sumar mobilate și decorate cu tablouri și sculpturi obscene. Custozii relicviilor din Pompei în schimbul unei remunerații discrete și astăzi te conduc oricând în aceste cuiburi de desfrâu ale strămoșilor noștri de acum două milenii. Spectacolul ce se înfățișează prezintă mult interes.

Pe vremuri pe fiecare ușe era o tăbliță cu numele pensionarei și prețul consumației. La intrarea clientului / tăblița se întorcea și un nou amator, care ar fi voit să între, se lovea de inscripția de pe verso: „ocupata“.

Numele Messalinei a devenit simbolul depravării și al celei mai degradatoare imoralități. Această faimoasă prostituată a jucat un rol celebru în viața de lupanar. Părăsind în miezul nopții căminul conjugal, Messalina își ocupa regulat camera rezervată în cel mai frecventat bordel din Roma, unde primea îndecursul unei nopți nenumărați vizitatori, cari fără să-și dea seama de însemnatul personaj, beneficiau în mod gratuit de corpul frământat de cea mai violentă senzualitate. Iar în zorii zilei, zdrobită și turmentată, Messalina se întorcea în casa imperiului său soț, ducând cu sine atmosfera pestilențială a localului murdar, în mocirla căruia își târa trupul nesățios.

Bordelele adeseori serveau ca ascunziș și refugiu femeilor din aristocrație pentru digresiuni amoroase, însă aceste localuri nu puteau să

mascheze în deajuns depravarea. Imperiozitatea necesităților a iscodit un alt paravan, care acoperea cu mai multă discreție tainele prostituției neafișate ale aristocratelor romane. E vorba de *băi*. Instituția băilor era foarte apreciată la Romani; utilizarea lor în măsură cât mai largă, cotidiană, nu satisfăcea numai intențiunile igienice ale preceptului „Mens sana in corpore sano“, ci băile serveau mai ales ca loc de întâlnire — case de rendez-vous — unde controlul edilitar nu se exercita cu atâta rigurozitate ca în casele etichetate cu firma de lupanar. În băi și în taverne se putea săvârși orice. Numărul băilor de pe teritoriul orașului Roma se cifra la câteva sute și dela ora 3 după prânz se populau cu tot ce avea Roma mai variat și mai select. Fetele patricienilor veneau însoțite de sclavi, pentruca nu cumva fiind singure tipi obraznici să le acosteze pe stradă și să le murdărească blazonul cu vorbe indecente. De această murdărire se îngrijeau ele în baie, unde nu mai existau considerațiuni de ordin genealogic, ci toate acțiunile erau determinate de puterea instinctului. Servitorii așteptau și la plecare domnișoarele romane erau întovărite de acelaș anturaj și aceeaș ipocrizie, paravan transparent al moravurilor decăzute.

Într'o vreme erau la modă niște basinuri comune foarte întunecoase, cari au dat naștere la nesfârșite scandaluri, conflicte și nemulțumiri, ceea ce a făcut să se restaureze ordinea veche: bazine separate pentru bărbați și femei. Dar arhitecții prevăzători au ținut seamă și de necesitățile trupești ale vizitatorilor și au întocmit astfel planurile, încât amatorii să poată găsi ascunzișuri discrete dealungul coridoarelor, cari conduceau la basin și cari corespundeau unele cu altele. Anumiți agenți de legătură, fideli servitori ai Venerei, făceau pe mesagerii lui Cupidon și colportau răvașele drăgăstoase, prin care se puneau la cale întâlnirile dorite.

Nici hotelurile nu lipseau. În *diversorium* se putea obține „pat peste noapte“ — ca în secolul al 20-lea; *caupona* era un local mai elegant, unde străinii găseau „întreținere completă“ în cel mai larg înțeles al cuvântului.

Vedem deci cum atâtea manifestațiuni ale prostituției moderne își au originea în anticita-
tea îndepărtată, dela care ni s'au transmis neștir-
bite până în zilele noastre. Cochetăria matroane-
lor romane ajunsese la culme. Pentruca să nu-și
deformeze sânii și rotunjimea șoldurilor, se fereau
de a face copii; avorturile erau foarte frecvente.
Orgiile și bachanaliile nu mai conteneau. Cezarii
moralști la aparență au instituit legi severe pen-
tru a păzi cinstea căminului familiar, dar rezul-
tatele au fost nule. Viermele depravării rodea în
mod statornic stâlpii sociali ai poporului roman
și prăbușirea se apropia implacabilă, ca o răs-
bunare firească pentru păcatele trecutului. Numai
inaugurarea unei ere nouă cu operele sale bine-
făcătoare mai putea salva situația compromisă.

Evident că transformățiunile sociale produse
de ideile întronate în lume de triumful creștinis-
mului au sdruncinat din temelie avântul prosti-
tuției, care încetul cu încetul își pierdu splen-
doarea de altă dată. Teologia și idealismul me-
tafizic al creștinismului au creat o doctrină mo-
rală bazată pe misticism sau pe o imaginație
subiectivă. Spiritualismul și ascetismul creștinesc,
având înscrise în preceptele lor disprețul corpu-
lui și neglijarea legilor naturale, au ignorat a-
proape complectamente condițiile primordiale ale
sănătății fizice în genere și în special ale vieții
sexuale și s'a ajuns până acolo ca, pasiunea se-
xuală să se eticheteze cu epitetul de bestială. În
chipul acesta se întărește tot mai mult disprețul
pentru funcțiunile sexuale și spiritualiștii uită, că
omul este un ansamblu de facultăți mentale și
materiale. Misiunea primilor apostoli creștini a
fost reformarea moravurilor degenerate ale socie-

tății antice, propovăduind abstenența și castitatea. Pentru atingerea acestui scop se foloseau de orice mijloace, cari le stau la'ndemână, combătând prostituția și exercitarea funcțiunilor sexuale. În-vățăturile Sfântului Paul asupra abstenenței fură adoptate cu fanatism de femeile, cari făceau un act de eroism din victoria asupra tentațiunilor sexuale și celibatul — pe care legile poporului roman îl condamnau ca pe o rușine — fu considerat ca o victorie a spiritului asupra corpului, ca o condiție esențială pentru obținerea gradelelor superioare ale ierarhiei ecleziastice.

Contrar vechilor filozofi cari ziceau, că scopul vieții sunt plăcerile cât mai mari ale lumii acesteia, știința și filozofia modernă recunoaște, că instinctul sexual se supune anumitor legi, cari pot fi întrucâtva influențate de inteligență și voință. Ba mai mult. Unii psihiatri moderni merg chiar mai departe și pretind, că dorința sexuală are o origine mai mult psihică și se naște direct din reprezentațiunile mentale; rolul sugestiei deasemenea este considerabil. Individul poate triumfa asupra impulsunilor sale sexuale, mai ales când nu intervine sentimentul iubirii, pentru că deși „în îndeplinirea actului sexual omul se supune instinctului universal al reproducțiunii, se distinge de animal prin inobilarea iubirii. A face gestul de reproducere fără iubire este o monstruoșitate“ (Ischl Wall).

Sub regimul astorfel de principii se scurg multe secole dearându, fără ca prostituția să mai troneze în fruntea manifestațiunilor vieții sociale. Carol cel mare, când a observat o nouă apariție a acestui rău inevitabil, a dat ordonanțe severe pentru reprimarea lui. Dar după moartea lui Carol ordonanțele fură date uitării și la 1254 Ludovic IX încercă să desființeze prostituția, dar și ordonanțele lui dădură greș. Răul se mări. Proștuția clandestină, care luă locul prostituției supraveghiate, înrăutăți starea, depravarea se mări

și regele trebui să revină asupra ordonanței date. Concomitent în Anglia prostituția se organizează în legătură cu băile și luă din nou o extindere considerabilă în întreagă Europa, fiind promovată de Cruciate și de romantismul epocii cavaleresti.

În evul mediu toate orașele mari ale occidentului aveau cartiere întregi rezervate bordelelor și femeile cari ocupau aceste cartiere se bucurau de anumite considerațiuni sociale și formau organizațiuni, în cari stăpânea o oarecare ierarhie. Lupanarele nu numai că erau tolerate, dar erau chiar clădite și amenajate de edilitatea orașelor. În Paris în sec. 12-lea erau foarte multe bordele. Pela 1400 Veneția înființează un bordel și fixează taxa vizitatorilor. În Germania existau multe orașe, al căror venit rezulta exclusiv din bordele.

Astfel se prezenta situația pela sfârșitul secolului al XV, când izbucni marea epidemie de sifilis, necunoscută până atunci în Europa. Era evident, că lupanarele au fost considerate ca cele mai periculoase focare de contaminațiune, astfel că autoritățile sanitare și administrative începură să-și îndrepte privirile asupra lor. În chipul acesta luară ființă primele norme pentru reglementațiunea prostituției, capitol important, asupra căruia vom insista după ce vom arunca o scurtă privire retrospectivă asupra prostituției în țara noastră.

Privitor la prostituția în România distinsul profesor igienist Felix ne-a lăsat date prețioase. Prostituția la noi a fost întotdeauna considerată ca principalul izvor al boalelor lumești. Primele măsuri contra propagării sifilisului prin prostituție s'au luat printr'o ordonanță a lui Ipsilanti, dar o supraveghere severă se face deabia începând cu anul 1855, când autoritățile văzură, că cu toate că s'au înființat spitale județene, boalele venerice nu vor să se împuțineze. Dr. Boris Stefanov scria la 1847, că „rădăcina boalelor ve-

nerice la noi stă în partea femeiască, mai ales în slujnici și dame publice". (Dr. Poenaru-Căplescu).

În orașul București procentul prostituatelor sifilitice întotdeauna a fost considerabil. Acest procent se ridică în unii ani până la 44.3 iar raportul față de toate boalele venerice, pentru cari au fost internate în spital în anul 1892 e de 72.5 %. În ceea ce privește naționalitatea procentul cel mai mare de prostituate (după românce, evident) îl dădeau țigancele și unguroaicele, după cari urmează imediat evreicele, fiind însă reprezentate toate naționalitățile din Balcani și Europa centrală.

În Transilvania pela 1784 se amintește despre o epidemie de sifilis, care a invadat județele Caraș-Severin, Arad și Timiș. Număroase cazuri de această boală s'au constatat la minerii din Zlatna. În 1808 guvernatorul Ardealului ordonă vizitarea silită a tuturor locuitorilor. În 1830 se înființează un spital veneric în Lugoj iar peste 30 de ani altul în Cehul Silvaniei și în Sighetul Marmației.

În ultimul timp sub dominațiunea românească s'au luat o seamă de măsuri restrictive contra prostituției în toate centrele mari ale Ardealului și putem afirma, că pericolele inerente acestei instituții sociale sunt din ce în ce mai reduse, grație activității binefăcătoare a ambulatoriilor policlinice, despre cari vom vorbi mai jos.

Incadrarea prostituției în anumite restricțiuni

Reglementațiune și aboliționism.

În decursul timpului prostituția a fost supusă la nenumărate transformări inerente preferențelor sociale remarcabile, bucurându-se când de o libertate exagerată și dăunătoare, când fiind pusă sub rigoarea anumitor legi aspre. Începând cu secolul X prostituția intră în categoria instituțiilor recunoscute și asimilate diferitelor corporațiuni, fiind considerată pe de o parte ca un rău necesar pentru bunăstarea ordinii familiare, iar pe de altă parte ca un izvor sigur de venit. Odată cu izbucnirea boalelor venerice încep să se ia anumite măsuri restrictive, pentru a împiedeca difuziunea acestor molime. În Anglia întâiul regulament privitor la prostituție a fost promulgat în 1161. Mai târziu în imperiul papal se oprește așezarea prostituatelor în centrul Romei și li se desenează anumite cartiere periferice.

În Austro-Ungaria Maria Terezia la 1751 a ordonat ca femeile prostituate să se concentreze la Timișoara pentru a popula Banatul. Și astfel pentru ca riscul contagiunii să fie redus cât mai mult posibil încep să se schițeze primele norme ale reglementațiunii, în cadrele căreia prostituatele fură încadrate în niște orândueli discreționare și supuse unor vizite sanitare periodice obligatorii și tratamentului forțat în caz de boală (Flexner).

La început reglementarea fu bazată pe niște principii rudimentare, cari departe de a contribui la asanarea răului, sprijineau și promovau difuziunea boalelor venerice, cari pe timpul războaielor napoleoniane ajunseseră apogeul. Napoleon privea femeia ca făcând parte dintr'o specie menită să servească numai ca obiect de plăcere pentru om și ca mașină de reproducțiune. Văzând răspândirea neîncetată a boalelor venerice, la 1796 Franța a căutat să reglementeze vizita medicală a prostituatelor. Sub Napoleon se neglijează această dispoziție, pentru a fi reluată la 1826 și dela această dată ea se practică în mod mai mult sau mai puțin sistematic aproape în toate statele europene.

Până în ultimul timp discuțiunile privitoare la problema prostituției erau privite cu oarecare repulziune din partea publicului mare și nu era studiată decât de un număr restrâns de igienisti și moraliști. Astăzi putem spune cu oarecare satisfacție, că această problemă a încetat de a mai fi un teren inabordabil și este privită ca o manifestațiune vitală de ordin moral și social.

La începutul secolului al 19-lea — după multe tentative sterile — Belgia luă în mână cu multă energie această chestiune și răuși să elaboreze un proiect de lege în senzul unei reglementări cât mai eficace. La 1825 „Societatea belgiană de științe naturale și medicale“ sondă terenul pentru a propune extensiunea sistemului de reglementațiune în întreagă Europa. După diferite adunări ținute de societățile savante cu 30 de ani în urmă (la 1855-56) Consiliul superior de igienă din Belgia elaboră un proiect de lege în acest senz. Congresul internațional din 1867, ținut la Paris, recunoscă importanța controlului medical oficial al prostituatelor în scop de a suprima în toată lumea flagelul boalelor venerice. Chestiunea întroducerii unei reglementațiuni universale fu discutată multă vreme și agitată de

diferite congrese la Paris, Bordeaux, Roma, Florența, Petersburg și Viena. În toată această acțiune Anglia a colaborat foarte puțin și deși ea introdusese încă din 1805 regimul reglementațiunii, în a doua jumătate a secolului al 19-lea o pleiadă întreagă de igienisti declarară de „inutilă această măsură imaginată pentru prevenirea și difuziunea boalelor venerice“. Toate rapoartele diferitelor comisii sanitare erau foarte pesimiste și reprezentanții acestei idei văzând desvoltarea, pe care o luase mișcarea reglementaristă, îi opuseră o contra mișcare tot așa de puternică și astfel luă naștere „Federațiunea aboliționistă internațională“, căreia i se ripostă cu Congresul Internațional pentru profilaxia sifilisului, ținut la Bruxelles la 1899, la care au participat delegații oficiali ai municipalităților și ai guvernelor, medici, funcționari administrativi, igienisti și sociologi competenți în materie de igienă socială și înarmați cu rapoarte și propuneri savante relative la prostituție și combaterea boalelor venerice. Chemarea acestui congres în primul rând era să stabilească măsurile internaționale pentru supravegherea prostituției. Majoritatea delegaților erau reglementariștii cei mai militanți. Era însă și un număr apreciabil de aboliționisti, ale căror argumente aveau o valoare științifică aproape egală cu logica și știința partizanilor reglementațiunii. Rapoartele redactate de aboliționisti prezentând o valoare documentară destul de apreciabilă au produs un curent favorabil acestei teorii (despre care vom vorbi îndată) opuse reglementariștilor; totuș aboliționismul ne având motive îndestul de demonstrative se adoptară concluziile delegaților reglementariști; și astfel se statoriră anumite norme internaționale, după cari să se conducă autoritățile în stăvilirea nenorocirilor produse de prostituția lăsată să-și facă mendrele, netulburată de nicio restricțiune legislativă și polițienească, precisă și definitivă.

Reglementațiune și aboliționism. Eforturile cari tind să îmbunătățească situația creiată de întinderea exagerată a prostituției sunt organizate după două metode diametral opuse, cari sunt astăzi în vigoare: reglementațiunea și aboliționismul. Reglementațiunea tinde să acționeze asupra prostituției, tolerând-o dar îngrădind-o în acelaș timp între anumite restricțiuni. Acest sistem recunoaște, că prostituția este într'adevăr un flagel social, care nu poate fi suprimat în mod brusc, dar pentru a reduce la minimum pericolele inerente, ei o supun anumitor reguli impuse de autoritatea polițienească. După cum spune Mireur „într'o societate astfel organizată ca societatea noastră, unde cea mai mare parte din oameni urmează orbește influența instinctelor și a pornirilor senzuale, prostituția este indispensabilă pentru menținerea ordinii și a liniștei publice“. A crede, că prostituția se poate stinge atâta timp cât există o omenire compusă din indivizi de ambe sexe, este o utopie. Această imposibilitate este excelent redată de prof. Moldovan în următoare comparație: După cum nu are niciun rost ca în decursul unei călduri tropicale să interzicem oamenilor de a bea apă nefiartă, pentru motivul că s'ar putea îmbolnăvi, căci oamenii tot vor bea, când îi va răsbii setea, tot astfel e un non sens a crede, că interzicerea contactului sexual extra-matrimonial va fi suficientă pentru suprimarea boalelor venerice; ceea ce este însă important e de a asigura oamenilor apă curată și suficientă și obiecte de contact cât mai sănătoase, nepericuloase.

Ținta reglementațiunii — cu toate măsurile severe cari se iau — nu se poate atinge întotdeauna și rezultatele obținute sunt cu mult prea mici față de eforturile considerabile, cari se fac pentru obținerea unor rezultate de multe ori dubioase. Așa argumentează reprezentanții sistemului opus: aboliționismul. Aboliționiștii contestă poliției dreptul de a înscrie cu forța pe prosti-

tuat, de a le ține închise în bordele și de a le supune examenului medical și nu vor să admită, ca societatea să fie obligată să ofere publicului obiecte lipsite de pericol pentru excesele sexuale. Deși după legislația celor mai multe state prostituția nu constituie un delict, totuși, prin felul său de a se manifesta este un pericol continuu pentru societate, fiind dăunătoare din punct de vedere moral, întrucât duce la excese sexuale și la desfrâu. Reglementațiunea obligă pe prostituată să se dedice unui comerț murdar, în timp ce legea nu prevede nicio măsură față de bărbatul care o contaminează. Falșa siguranță care se promite vizitatorilor bordelelor îi face mai neprevăzători și numărul boalelor venerice nu scade, după cum dovedesc statisticele comparative ale morbidității veneriene din statele reglementariste. Se dă ca exemplu Franța, unde există cea mai severă reglementațiune și unde totuși bântuie cu furie boalele venerice și Elveția aboliționistă, unde reglementația a fost desființată în toate orașele afară de Geneva și unde numărul boalelor venerice nu e mai mare ca în țările reglementariste. De vremece statul supune prostituția unor anumite reguli, însemnează că patentează practica acestui viciu, făcând astfel pact cu el.

În rezumat cam acestea sunt argumentele aboliționistilor, cari câștigă teren din ce în ce mai mare. Chestiunea fiind încă în continuă discuție de supremație, vom arăta mai departe punctul nostru de vedere asupra acestei probleme.

În Europa sistemele variază după diferite state sau chiar în același stat dela o localitate la alta. O notă comună însă este următoarea: prostituatele înregistrate de poliție trebuie să observe anumite restricțiuni în interesul ordinii publice, fiind obligate să se prezinte la intervale regulate pentru examenul medical, prin care se depistează elementele periculoase, cari se scot din circulație. Iată-o măsură excelentă a reglementațiunii, prin

care se reduce numărul boalelor venerice. Dar în cercul vicios în care ne învârtim dăm de o instituție echivocă: *lupanarul*, pepinieră de exploatațiune, de exces și de boale, atunci când nu este supus ordinelor sanitare și administrative preconizate de reglementațiunea perfecționată, de care vom vorbi mai târziu.

Reglementațiunea pierde din ce în ce din teren fiind abandonată complectamente în Danemarca, Norvegia și Anglia. În Franța este în decadență. În Elveția mai există numai la Geneva. În Germania numărul orașelor reglementariste se reduce din zi în zi.

În Berlin există o *poliție de moravuri* (Sittenpolizei) însărcinată cu supravegherea aplicării regulamentelor, compusă dintr'un corp de 200 de agenți, cari circulă în întreg orașul, doi câte doi, îmbrăcați în haine civile și sunt însărcinați cu poliția sanitară a prostituatelor. Poliția în uniformă nu are niciun amestec în materie de prostituție și nu intervine decât în cazuri urgente. Misiunea poliției de moravuri e: 1. de a supraveghia femeile înscrise și de a le împiedeca să săvârșească infracțiuni la regulamente și 2. de a identifica prostituatele neînscrise (clandestine) pentru a le face să intre în cadrele legalității. Agentul poliției de moravuri are latitudinea de a face *înscierea forțată*, adică de a înscrie chiar fără voia ei pe femeia, care practică prostituția. La Paris există acelaș sistem ca și la Berlin: reglementațiune cu înscriere forțată sau voluntară. La Viena prevalează înscrierea voluntară.

Oricare ar fi metoda coercitivă, un fapt rămâne bine stabilit: prostituția, deși necesară, este respingătoare din mai multe puncte de vedere: pentru demoralizarea, pe care o cauzează, pentru dezastrea economice, pe cari le aduce și pentru ravagiile pe cari le face prin difuziunea boalelor venerice. În Germania dinainte de război se socotea la 500 de milioane de mărci suma anuală a banilor aruncați pe piața prostituției comerciale.

Pericolul public al prostituției.

Prostituatele clandestine.

În mod sumar împărțim prostituatele în două mari categorii: *înscrise* și *clandestine*. Prostituatele înscrise le subîmpărțim în două mari subdiviziuni: încazarmate în bordel și libere.

Prostituatele clandestine sunt acele femei, cari practică prostituția în mod sistematic sau neregulat, dar se eschivează dela controlul medical și polițienesc, devenind astfel focare de contaminațiune prin faptul, că nefiind supravegiate, nu sunt scoase din circulațiune, când devin periculoase.

Cine face prostituție clandestină? Casierite din localurile publice, chelnărite și cameriere dela hoteluri, servitoare, guvernante, croitorese, modiste, maniculeze, coriste, baletiste, statistice, lucrătoare din fabrici și dela regie, vânzătoare de flori etc. etc. În fine avalanșele de femei cari cutreeră străzile principale și bulevardele orașelor mari și acostează cu impertinență pe trecători, femei cari sub aparență cinstită se dedau din când în când la prostituție, pentruca din această practică să-și poată satisface anumite trebuințe materiale și mai ales din domeniul nevoilor imperioase ale modei.

Este considerabil numărul acelor femei, cari sub un aspect onest se dedau la cele mai respingătoare acte în așa numitele *localuri de rendez-vous*, deghizate sub masca unor inocente localuri de întâlnire prietenească, unde amatorii

pot obține favoruri discrete în schimbul unor sume mai mult sau mai puțin însemnate de bani. În majoritatea cazurilor sufletul nu este interesat în aceste manifestațiuni de ordin pseudosentimental și imboldul actelor este întotdeauna banul.

După o statistică minuțioasă 80% din bolnavii de sifilis se îmbolnăvesc dela prostituatele clandestine. Sub forma aceasta prostituția e un *pericol public* și mai evident, mai ales când se folosește de acea armă periculoasă, care se manifestă sub forma *provocațiunii publice*. Provoacățiunea este lațul, cu care se prind victimele masculine. Ocazia dă loc la provocațiuni și până la tentațiune nu mai e decât un pas. În anumite orașe provocațiunea de stradă se practică pe o scară foarte întinsă și face uz de mijloacele cele mai variate și mai neînchipuite. Deși nu e nici un moment din zi în care să nu circule prostituate pe stradă, totuș timpul cel mai prielnic pentru vânătoare este dela ora 7 seara până după miezul nopții. În acest timp femeile forfotesc pe bulevarde și străzile principale, prin vecinătatea localurilor publice, pe la intersecția arterele principale de comunicație, prin gări, pe lângă cazărmi etc. Există o categorie mare a pseudolucrătoarelor, cari luându-și aerul și ținuta unor femei oneste, în orele matinale simulează că se grăbesc înspre ateliere, dar se opresc la timp în fața vreunei vitrine, când simt că sunt urmărite și conversația începe.

Un pericol și mai iminent îl prezintă prostituatele cari forfotesc prin jurul liceelor și al altor școale de tip secundar. Având de acționat într'un mediu tânăr și fără experiență, prostituata găsește în fragedul elev de liceu o victimă ușor de convertit, care adeseori plătește scump digresiunea prematură, înspre care l-a împins curiozitatea excitată de provocațiunea brutală a prostituatei. În acest mod se desfășoară adevărate tragedii, care se ilustrează foarte clar prin urmă-

toarea întâmplare relatată de Fornieur: Un tânăr liceean se îmbolnăvește de sifilis și-și ascunde boala în fața tatălui său, până când izbucnind cu furie la suprafață, e constrâns să mărturisească necazul, ce-l apasă. Luat de scurt mărturisește, că a fost ispitit de o scrisoare primită din partea unei prostituate, care l-a momit și l-a îmbolnăvit și care în acelaș timp a atras în mrejele sale — prin acelaș sistem epistolar — o mulțime de alți liceeni inocenți, creduli și lipsiți de experiență, cari au avut de îndurat aceleași urmări tragice.

* * *

Formele ilegale ale raporturilor sexuale se pot cuprinde în două grupe principale: prostituția și concubinajul. După Forel prostituția este acea meserie, prin care o femeie își vinde corpul pentru bani, iar concubinajul se numește legătura determinată de apetitul sexual în afară de mariaj.

Prostituția este un semn de degenerescență și o instituție din care anumiți indivizi de ambe sexe caută să-și creeze un trafic avantajos pentru punga proprie. Prostituata căutând un mijloc de protecțiune trebuie să se adreseze așa numiților proxeneți, cari de cele mai multe ori, când nu intervine reglementațiunea perfecționată și protectoare, o exploatează în modul cel mai josnic.

După Forel bărbatul care nu poate avea raporturi sexuale normale și legale ar trebui să se mulțumească cu poluțiuni nocturne, iar femeia cu visuri voluptoase, abținându-se dela excitațiuni active și voluntare. „Eu — spune Forel — consider prostituția sau „amorul“ care se cumpără „ca un fel de masturbațiune compensatoare și nu ca o împreunare normală. Contactul cu o prostituată, în genere infectată, care în fiecare moment primește alt client, are puțină afinitate cu iubirea și cu scopul normal al apetitului sexual, care

ia contact cu ele prin organele sale de control și în chipul acesta vrând nevrând să le recunoască existența.

În bordel prostituatele sunt supuse la anumite intervale vizitei medicale, care are de scop, ca prin înlăturarea elementelor periculoase să asigure vizitatorilor material cât mai sănătos. Acolo însă unde pentru anumite motive vizita nu se face destul de bine, consumatorii au numai un sentiment de false siguranță, care le dă frâu liber și îi aruncă cu mai multă nepăsare în brațele prostituatei. În acest caz bordelul nu mai corăspunde scopurilor pentru care a fost creiat și devine un veritabil focar infecțios.

Prostituatele cu cât sunt mai tinere cu atât se sifilizează mai ușor, astfel majoritatea prostituatelor în primul an al exercițiului funcțiunii lor contractează sifilisul, pentru ca cel mult în următorii doi ani totalitatea lor să fie atinse de această boală. Este deci evident pericolul mai mare, pe care îl prezintă prostituatele tinere pentru clienții bordelelor și ai prostituției clandestine. Procentual vorbind între 15—20 de ani se sifilizează cu sifilis actual aproximativ 50% din prostituate, Acest procent scade cu cât înaintăm în vârstă, pentruca la prostituatele trecute de 30 de ani să ajungă la 12 la sută. În acest caz e vorba de prostituate, cari au alunecat pe povârniș la o vârstă mai înaintată. Vârsta cea mai critică și cea mai expusă contagiunii este între 17 și 19 ani.

Proprietarii bordelelor au interesul, ca pensionarele lor să fie cât mai frecventate. O prostituată frumoasă e o adevărată sondă ineputabilă pentru exploatator, mai ales când e asediată de mai multe ori pe zi. Sunt destul de frecvente cazurile, când o femeie din bordel este obligată să se supună acestui act de 20—30 ori pe noapte și chiar mai des. În centrele mari și mai ales în garnizoanele populate, în epoca recrutărilor și a

încorporărilor numărul clienților e așa de mare, încât e un adevărat pelerinaj interminabil pela ușile bordelelor, unde clienții fac coadă. În astfel de condițiuni pericolul contaminării crește, știut fiind că dela o persoană bolnavă prin intermediul femeii se poate îmbolnăvi un număr considerabil de alți clienți ; iar prostituata își asigură partenerul cu multă seninătate, că în ziua aceea a fost supusă controlului medical, care a găsit-o „bună de serviciu“.

Cauzele prostituției.

Parent-Duchatelet căutând să stabilească cauzele, cari au determinat la prostituție, constată că din 5183 de prostituate observate de dânsul au fost împinse la prostituție de :

Mizerie	1441
Părăsite de amanți	1425
Moartea părinților, izgonirea din casa părintească	1225
Părăsite după ce au fost ade- menite să vie la Paris	404
Deflorate de stăpânii lor și apoi date afară din serviciu	289
Servitoare sosite din provincie la Paris	290
Pentru a-și susține părinții săraci sau bolnavi	37
Pentru a-și susține frați sau rude	29
Pentru a-și susține copiii (văduve)	23

În ceea ce privește ocupația în momentul înregistrării la poliție Duchatelet ne dă următoarele detalii :

Croitorese	1559
Vânzătoare de flori sau zarzavat	848
Țesătorese, brodeze	286
Modiste	283
Vânzătoare în prăvălii	88

Poliția din München făcând o anchetă asupra profesiei alor 2574 de prostituate clandestine bine cunoscute a găsit :

Servitoare	721
Cameriste	608
Lucrătoare în fabrici	250
Croitorese sau lîngerele	246
Spălătorese	52
Croitorese	40
Modele	28

și alte în număr mai mic.

După cum vedem imensa majoritate a prostituatelor se recrutează din clasele de jos ale societății și în cele mai multe cazuri factorul determinat e *mizeria*, factor foarte adeseori contestat de autori competenți ca Ribbing, după care un număr destul de mare de prostituate își trag originea din familii onorabile, pe cari însă le ascund pentru a nu fi demascate și ocupația pe care o declară la înregistrare este îmbrățișată numai provizor și de nevoie, după ce au fost *părăsîte de amanți* și s'au văzut lipsite de mijloace de trai. Argumentul invocat de cele mai multe prostituate, prin care caută să justifice cu mizeria hotărîrea de a îmbrățișa această carieră, e de cele mai multe ori fals și intenționează să trezească mila și compătimirea organelor polițienești, dela cari în chipul acesta solicită un regim tolerant. În registrele poliției din Gottenburg s'au găsit înscrise fete de 13—17 ani din familii onorabile, cari practicau prostituția, fără ca părinții lor să știe. Cu toate acestea în cele mai multe cazuri femeia e de *origine inferioară*.

Din 190 de prostituate studiate de Bonhöffer 100 descindeau din *familii alcoolice* iar $\frac{2}{3}$ erau *debile din punct de vedere mental*, hysterice sau epileptice. Ca stare civilă *ilegitimitatea nașterii* e destul de frecventă. Iată un alt factor

care îndeamnă la prostituție. Substratul patologic e așternut pe un teren alcoolizat și țesut din diverse psihopatii.

Numărul prostituatelor cari practică meseria de „dragul artei“ e foarte redus. Acestea sunt femei a căror lipsă de simț moral este împreună cu un apetit sexual violent dar bolnăvicios. 65% sunt *orfane*.

Promiscuitatea în care trăiesc fiii proletariatului contribuie la familiarizarea cu anumite obiceiuri din viața sexuală, care trezește prea de timpuriu instinctul sexual și tâmpește sentimentele de pudoare ale copiilor. Când copiii locuiesc în aceeași cameră cu părinții și asistă la acte, pe cari părinții ar trebui să le acopere cu perdeaua pudicității, ușor ne putem explica de ce există orașe industriale, în cari o fată de muncitor, virgină după 15 ani, e o raritate.

Mizeria părinților îi constrânge uneori să-și exploateze copiii și chiar bărbați, căzuți pe cea mai de jos treaptă a imoralității, își cedează femeia în schimbul unei remunerațiuni bănești, pe care o poate schimba în alcool sau cu care își mai poate scutura grijile de trai.

Fetele dintr'o anumită clasă socială de cele mai multe ori îmbrățișează meserii ușoare, unde concurența mare face ca venitul să fie foarte redus. *Salarul derizoriu* al modistelor, croitoreșelor, vânzătoarelor din prăvălii, obligă pe toate aceste profesioniste să-și echilibreze bugetul prin alte ocupațiuni. Și când o astfel de fată e înzestrată și cu un fizic atrăgător, e explicabil cât de ușor poate aluneca.

Welander (Suedia) a găsit, că dintre 452 de prostituate interogate de dânsul, 299 comiseră pasul greșit în timpul cât erau la casa părintească, înainte de a veni la Stockholm.

Lombroso a făcut studii psihologice aprofundate în domeniul prostituției și a demonstrat, că toate *prostituatale sunt degenerate*. El a arătat,

că există un însemnat număr de *prostituate din naștere* și a reliefat diferitele particularități sufletești, cari caracterizează pe acest femei: lipsa sentimentului de familie, răutatea, gelozia, invidia, setea de răsbunare. Le place *băutura*, au *inclinațiuni criminale*. „Trăsătura caracteristică a acestor femei e lipsa de rușine. Puțin le pasă de părerea lumii, sfidează familia și societatea care le cunoaște și se dedau la cele mai nerușinate apucături”. (Lombroso).

Nu cunosc sentimentul de iubire față de ai săi. Singura lor preocupățiune e de a-și satisface simțurile și plăcerile. Sentimentul de rușine e tocit. Acel „moral insanity” al Englezilor, la prostituate are un grad foarte pronunțat.

Sunt femei al căror *temperament senzual* le determină să se prostitueze. În acest caz erotismul e învingător și primează orice considerațiune morală. Inșă când o femeie cu temperament rece îmbrățișează prostituția, atunci ne aflăm în fața unei complete *lipse de simț moral*.

Psihologia prostituatei este interpretată și zugrăvită în chip foarte variat. Creerul femeii este mai mult dominat de imagini sexuale și dacă e supusă des aberațiunilor senzuale, cu timpul toate ideile ei se concentrează înspre desfrâu; după stabilirea acestui proces psihologic e foarte greu a o readuce la o viață serioasă și la conștiința adevăratului său rol social.

Prostituția n'are întotdeauna la bază substratul sexualității, deoarece număroase fete sunt *prostituate moralește*, fără a fi desvirginate. Istoria ne oferă exemplul clasic al marchizei de Pompadour, care la vârsta de 9 ani avea toate apucăturile, cari o îndrituiau să aspire la titlul de metresă regală.

De cele mai multe ori *fete lipsite de o educație morală trainică* se lasă ameteite de vorbele dulci și ademenitoare ale curtezanului, care cu promisiuni bombastice le fascinează cu ideia

mariajului: după seducție urmează un șir îndelungat de suferințe și mizerii. Victimele lipsite de sprijin și *alungate de părinți* își găsesc ultimul refugiu în brațele prostituției, care le oferă un trai murdar dar lipsit de grija zilei de mâine, așa de chinuitoare, când stomacul e gol și copilul dela sân țipă de foame și de frig.

Uneori — foarte rar — alunecarea pe acest povârniș e cauzată de sentimente nobile ca: *ajutorarea părinților bătrâni* și neputincioși sau sprijinirea fraților nevrâstnici. Dar aceste cazuri sunt excepții așa de rare, încât nu pot modifica deloc formula generală, care pretinde, că *la baza oricărei manifestațiuni de această natură avem o determinațiune patologică*, atunci când prostituata nu e *victima societății*. Desigur că multe prostituate ar fi devenit femei oneste și muncitoare, dacă anumite împrejurări fatale nu le-ar fi persecutat, aruncându-le în brațele vițiului.

Balurile, petrecerile sunt ocaziuni favorabile corupției și fetele tinere găsesc în aceste împrejurări cel mai prielnic prilej pentru debutul, care constituie primul pas înspre prăpastia imoralității. Farmecul dansului amețitor excită imaginația fetelor, frământată de mirajul ademenitor al voluptăților necunoscute. Amantul se găsește ușor, promisiunile determină ruperea legăturilor cinstite cu familia și cu mediul obișnuit și după ce se epuizează toată poezia unei legături efemere, clădită din capriciu și curiozitate — urmează lacrimile disperării și când victima e lipsită de un sfat binevoitor și de un caracter ferm, se lasă ademenită de un trai comod și ușuratic și o nouă candidată bate la ușa bordelului, mai ales când *lenea*, predispoziția bolnăvicioasă, minciuna, *dorul după fast și lux* colaborează pentru a distruge o femeie.

Levaditi susține, că împrejurările, traiul și *mediul social ar naște prostituatele*, fiind deci victimele proastei noastre organizațiuni sociale. După Parent-Duchatelet cauza principală a pro-

stituției e *lenea*. În genere e admis, că unul dintre cele mai obișnuite vișii ale prostituatei e de a nu lucra nimic. Lenea o face să devină un trântor; se scoală târziu; toată ziua stă tolănită. Plimbarea este considerată ca un efort prea mare și preferă să stea de dimineața până seara și de seara până dimineața în atmosfera vițiată a bordelului, ale cărui ferestre nu se deschid decât pentru provocățiunea trecătorilor. Dealtcum camerele strâmte sunt adevărate cuiburi de întunec moral și insalubritate fizică. Singura lor îndeletnicire e cusutul hainelor bizare și indecente, transparente și provocătoare, prin cari sfidează bunul simț și ademenește pe clientul turmentat de alcool, *alcoolul, acest puternic și nefast stâlp de susținere al prostituției*.

Aproape toate prostituatele examinate de Tarnovskaia încercaseră să muncească, dar s'au plictisit repede de muncă, alunecând pe povârnișul prostituției. La această lenie se mai adaugă dorința pentru un trai gălăgios și plin de orgii. Nu pot sta la un loc. Le plac băuturile excitante, localurile publice, aglomerările de bărbați. Se folosesc de toate mijloacele, pentru a atrage atenția bărbaților asupra lor. Patima dansului e foarte dezvoltată. Aceste obiceiuri — gălăgia exagerată și liniștea absolută a lenii — contrastează foarte isbitor și constituie un semn caracteristic de *degenerescență*.

La cocotele mai bine situate plăcerea de orgii este împreună cu plăcerea de a cheltui în mod nebunesc banii, bine'nțele banii altora, banii victimelor, cari le cad în cursă. Simt o plăcere diabolică de a vedea cum curge șampania în șiroaie și se desfătează privind rotocoalele fumului ce iese din țigareta aprinsă cu bancnote. Zola cu un realism impozant descrie în „Nana“ pasiunea cu care această prostituată din demimondul Parisului galopează caii în mod nebunesc, pentru a-și strica echipagiile.

Pentru cele mai multe prostituate raportul sexual este un act fizic aproape indiferent, psihicul fiind foarte puțin interesat în falșele lor manifestațiuni sentimentale. O femeie senzuală s'ar epuiza foarte repede în viața de prostituată, fiind sleită de excitațiile continue. Afirmațiunea, că înclinarea la prostituție nu are la bază un sentimentalism puternic, ci o pornire bolnăvicioasă sau înăscută, de foarte multe ori ne-o confirmă împrejurarea, că vedem pășind în tagma prostituatelor minore, la cari viața sexuală n'a început să se manifeste cu toată vigoarea juvenilității. Se citează cazuri de fete, cari au intrat între zidurile bordelului înainte de a fi avut raporturi sexuale. Această pornire lăuntrică este foarte bine caracterizată de Schüle: „Femeile acestea de mici copii simt o mare plăcere să facă rău, disprețuind legile convenționale. Minciuna, viclenia și lingușirea e apajul lor. Bucuria sau durerea părinților le lasă reci sau le deșteaptă niște sentimente asemănătoare trecătoare. Este înspăimântătoare precocitatea cu care se manifestă la aceste ființe cele mai rele porniri. La dânsle veți găsi într'un grad foarte pronunțat răutatea, dorința de a fura, de a-și maltrata prietenele și alte porniri josnice“.

Sunt unele prostituate cari trec în fața lumii drept femei cinstite, ocupă apartamente luxoase, au echipagii elegante, sunt veșnic îmbrăcate după ultima modă, exhibează toalete pompoase la orice ocazie festivă și au o aparență onestă : sunt femei întreținute de oameni bogați, cari — pentru anumite motive — neputându-și erija un cămin definitiv — întrețin astfel de legături cu vizite la zile fixe. În restul timpului femeia plătită respectă o fidelitate relativă, de teamă de a nu fi părăsită de protectorul bogat. Cum însă acești bărbați de cele mai multe ori sunt consumați și au fizic nu tocmai atrăgător, femeia alternează vizitele semi-legitime cu digresiuni săvârșite în compania vreunui alt confident, dotat de natură cu calități fizice

mai ademenitoare, care de cele mai multe ori întreține și alte legături justificate de goana veșnică după necunoscut și senzații noi.

În toate statele civilizate prostituatele inteligente, frumoase și rafinate din lumea mare se bucură de favoruri înalte din partea oamenilor suspuși, a căror situație excepțională o exploatează, pentru a obține favoruri pentru protejați sau pentru a servi unui stat străin, atunci când pot storce date diplomatice sau fac spionaj. Aceste femei au multe note caracteristice comune cu hetairele vechilor greci.

Un fenomen complimentar, satelit indispensabil al prostituatei, este așa numitul „*souteneur*”¹, pește sau *întreținut* al unei femei desfrânate. 50—90% din prostituate au *souteneur*, atât cele din bordel cât și cele libere. *Souteneurul* în genere este un individ din cea mai proastă specie, un depravat vagabond și leneș, care trăiește depe urma femeii, pe care o exploatează în chipul cel mai ordinar, oferindu-i în schimb serviciile sale, cari pot fi de două feluri : Sau este înzestrat cu o forță brahială remarcabilă și în acest caz intervine oridecâteori clientul nu e destul de culant sau încearcă să frustreze pe prostituată, sau excelează printr'o forță sexuală deosebită și atunci devine un amant veritabil, adorat de prostituata, care față de el își desfășoară toată iubirea, de care e mai capabilă. Clienților prostituata se dă — de cele mai multe ori — fără nicio plăcere și simulează senzațiuni voluptoase prin mișcări, mimică și respirațiuni sacadate și accelerate, nu pentru a-și satisface o necesitate organică, ci pentru a face pe placul clientului, rezervându-și expansiunile veritabile pentru *souteneurul*, care în

¹ În franțuzește acest cuvânt are o mulțime de sinonime, dintre cari cităm următoarele: poisson, Alphonse, nageior, sousmarin, biffard, marlou, macabée, Adolphe, brochet, galoupier, lacromuche, patenté, caillée, accroche-coeurs, Benoit, costel, retrousseur, cravate verte, etc., etc.

timpul când tovarăşa operează, se plimbă prin faţa ferestrii sau stă pitit într'un garderob sau sub un pat, gata să intervină la cel mai mic semnal. Aceştia sunt cei mai devotaţi, pe când alţii mai nepăsători vagabondează toată noaptea şi când se întorc acasă vin nu de dragul jumătăţii nelegitime, ci pentru banii, pe care-i stoarce dela victima, care e crunt bătută când n'a produs destul.

Prostituata e exploatată de lumea la care e avizată: camera mobilată o plăteşte de trei ori mai scump decât o femeie cinstită, agenţii de poliţie stau veşnic cu ochii aţintiţi asupra ei şi e expusă la insulte din partea celor cu cari vine în contact: așa s'a născut necesitatea unui bărbat întreţinut, care s'o apere de duşmani.

Gloria prostituatelor e de scurtă durată. Răsplata orgiilor vine în mod rapid, inevitabil. Tinereţea se duce cu mult mai repede ca la celelalte femei, frumuseţea se ofileşte, graţiile pier. În bordele se face o primenire continuă. Când proprietarul nu mai poate să beneficieze depe urma prostituatei o concediază şi dintr'un bordel de mână întâia ajunge în localuri ordinare iar de acolo se rostogoleşte în cele mai murdare taverne, pradă sifilisului şi alcoolismului. Un număr restrâns de privilegiate devin la rândul lor *madame* — proprietare de bordele — dar cele mai multe îşi găsesc sfârşitul fatal într'un azil sau spital sau se sinucid. Cele cari rămân în viaţă duc un trai mizerabil şi pentru a-şi agonisi pâinea îmbrăţişează cariere respingătoare. Un număr infim se mărită, dacă nu ajung supraveghetoare la latrinele publice, unde îşi târăsc cele din urmă zile ale vieţii.

Şi astfel sfârşitul tragic contrastează isbitor cu viaţa destrăbălată a tinereţelor.

Racolajul

Unele prostituate își caută clienții în locurile publice, la baluri și cafenele sau în diferite alte localuri cu o reputație dubioasă. Sistemul cel mai uzitat de care se folosesc prostituatele libere, pentru a-și recruta clienții pe stradă, se manifestă sub forma racolajului. Metoda e prea banală pentru a insista mult asupra ei. Imbrăcată în costume excentrice, bătătoare la ochi, prostituata se plimbă pe arterele principale de comunicație ale orașelor și prin semne și priviri provocatoare caută să atragă atenția trecătorilor. Victima e prinsă ușor și atrasă ca printr'o înțelegere tacită într'o stradă lăturalnică, unde încep tratativele. Altele caută, ca printr'o aparență cinstită să trezească simpatie sau ușoară compătimire și atunci se face uz de costumul de doliu, care invită pe trecător să hazardeze un cuvânt de consolare falsei văduve, care în chipul acesta răușește să-și pescuiască clienți.

Problema provocațiunii publice și a racolajului a fost dramatizată în mod magistral și pusă în scenă de Brieux în piesa „Les avariés” — Victimele ignoranței — (Trad. de Dr. Voina). Cităm mai jos o scenă interesantă din această piesă, în care se reliefează cu multă claritate dezastrea racolajului.

Profesorul doctor, specialist în boale venerice, discută cu deputatul Loches pericolul difuziunii neîncetate al boalelor venerice și al sifilisului matrimonial. Loches pretinde măsuri ra-

dicale pentru stârpirea prostituției, o adevărată exterminare. Doctorul prezintă chestiunea cu totul altcum, științific și rațional.

Loches:... ar trebui să mergem până la izvorul nenorocirilor și să stingem prostituția, stârpind aceste mizerabile femei, cari sunt adevărate otrăvitoare.

Doctorul: Otrăvitoare! Uitați, că și ele au fost cândva otrăvite de alții. Am să vă arăt una din acestea. Vă previn, că nu vorbește tocmai ca o ducesă, dar asta n'are importanță. Pentru a o face să vorbească, o voi flata. Vrea să se facă dansatoare. (*Intră o fată de vreo 20 de ani, frumoasă, veselă, bine făcută*).

Doctorul: Ce mai faci? (*Fără a aștepta răspunsul*;) Ia spune-mi: și-acum mai vrei să te faci dansatoare?

Fata: Desigur.

Doctorul: Ei bine, domnul e prieten cu directorul operii. Poate să pună o vorbă bună. Ești mulțumită?

Fata: Da... însă... când o fi vorba să dau deslușiri, m'am dus pe copcă.

Doctorul: N'o să fie nevoie. Vei spune dumnealui ce gusturi ai, ce-ai degând să faci și ce-ai făcut până acum. Vorbește...

Fata: Păi să vedeți: părinții mei au fost oameni cu stare. M'au crescut în pension...

Doctorul: (*oprindu-o*): E inutil să mai povestești istoria asta. Domnul nu o va crede.

Fata: Bine, dar dacă i-oi spune adevărul, n'o să mai vrea să mă recomande directorului.

Doctorul: Ba da, n'ai nicio grijă. Spune cum ai venit la Paris.

Fata: Da...

Doctorul: Și cum ai intrat servitoare....

Fata: Ei... da...

Doctorul: De câți ani erai?

Fata: De șaptesp' ce trecuți.

Doctorul: După aceea ai avut un copil.

Fata: (cam mirată de întrebare, însă gășind lucrurile foarte naturale). Ei da, la optsp'ce ani.

Doctorul: Și cine era tată?

Fata: (ca mai sus): Cin' să fie, stăpănu-meu.

Doctorul: Ei haide în fine, vorbește, povestește. Stăpână-ta știa, că ești însărcinată. Și-atunci?

Fata (cu acelaș ton): Ce să fie, m'a dat afar'. Dacăș fi fost eu în locul ei, aș fi făcut la fel.

Doctorul: Nu mă forța să-ți smulg vorbele cu cleștele. Ți-am spus să povestești. Ce mai aștepți. Domnul e din provincie și nu știe cum se întâmplă lucrurile astea.

Fata: Așa? Dece nu mi-ați spus mai repede? Să vedeți... Și-a scos papucii, s'a urcat în camera mea și mi-a zis: dacă strigi, te dau afară... Atunci...

Doctorul: Nu așa. Incepe numai de acolo, când ai rămas fără slujbă.

Fata: Bine, dacă credeți că asta o să-l distreze pe dumnealui.

Doctorul: Mai departe. Spune ce faci acum.

Fata: Mă îngrijesc.

Doctorul: Și înainte de a te îngriji?

Fata: Făceam pe bulevardista, la cinci.

Doctorul: Cum? Vorbește lămurit. Domnul nu înțelege.

Fata: Da, dar eu nu pot să pricep cum poate să fie cineva, care să nu înțeleagă așa ceva. Uite cum: mă'mbrăcam ca o lucrătoare, într'o toaletă simplă, foarte simplă, niște haine „exprè“ pentru așa ceva, înveleam un pachetel într'un șervet negru... și mă plimbam dealungul prăvăliilor. E cam obositor, nu-i vorbă, că trebuie să mergi repede, ca să iasă bine... Apoi deodată mă opream în fața vreunei vitrine. Nouă din zece ori se întâmplă așa... Dar ceeace e mai nostim e că toți bărbații te acostează în acelaș chip, ca și când s'ar fi înțeles între ei. Sunt două fraze din care nu mai ies, sau: „Mergeți

prea repede, domnișoară“, sau : „Nu vă este frică singurică?“. În fine și'ntr'un caz și'n altul înțelegerea se face ușor. Alteori mă transformam în „tânără văduvioară“. Și-atunci trebuie să fii iute de picior... Și după conversație de un minut, în fața magazinului, cel care se interesează află, că nu sunt văduvă. Ei și? Asta n'are aface : efectul s'a produs, conversația continuă... (*Serioasă*) Sunt unele lucruri, ca și ăsta, cari nu se pot explica.

Doctorul : Și ce sunt clienții tăi? Amploiați, commis-voiajori?

Fata : Ei așa !... La mine nu vine decât lume subțire.

Doctorul : Așa zic ei.

Fata : Ce să zică ei ! Nu văd eu? Sunt o droaie cu decorații... E foarte amuzant...

Doctorul : Acum spune-ne ceva despre copil. Ce s'a ales cu el?

Fata : Ce să s'aleagă?! L-am lăsat în strada Denfer...

Doctorul (către Loches) : La copiii găsiți...

Loches : Și nu ți-a părut rău?

Fata : Mai bine acolo decât să moară de foame la mine.

Loches : Dar era copilul dtale...

Fata : Tot așa de mult ca și al lui tat'său. Oare el s'a mai interesat de copil? De ce mă faceți să mai vorbesc de asta? Mă plictisește... Dar înșfârșit pentrucă sunteți dvoastră aici, mi-ați putea spune, ce trebuie să fac. Să-l dau la doică? Dacăș fi sigură, că voi câștiga destul, l-aș da la doică. Dar cel puțin dacă m'aș vedea și eu așezată odată, că cu cei „dooș'cinci“—treizeci de franci n'o să pot face mare ispravă... Dacăș vrea să rămân cinstită, n'aș mai fi în stare să-mi văd de copil.

Loches : E îngrozitor !.. (*Doctorul îl oprește cu un gest*).

Fata : Da, da, așa e cum v'am spus... În fine, cunoașteți D-voastră alt mijloc?... Vedeți?...

Nici unul nu spuneți nimic... (*Reluând firul*) Atunci? Dece să ne mai facem sânge rău... O să-mi spuneți: „oricum, dar n'ai fost cinstită“. E adevărat. Ce să-i faci... n'am putut să stau într'un loc... și-apoi când ți-e foame și când un tânăr chipeș îți oferă o masă, ar trebui să fii de lemn, să poți refuza... Dac'aș fi avut cel puțin o meserie... Nu mă pricepeam la nimic... și-atunci am ajuns la Saint-Lazare. Dar asta tot n'o 'nțeleg! M'au dus acolo pentru că eram bolnavă... Auzi... Scârboșii ăștia de bărbați îți trântesc câte o boală urîță și tot pe tine te bagă la 'nchisoare. Asta-i prea prea.

Doctorul: Dar dupăcum mi-ai spus, ți-ai răsbunat bine.

Fata (veselă): Da, a fost strașnic... (*către Loches*). Trebuie să vă povestesc dela 'nceput. Înainte de a ajunge la Saint-Lazare, chiar în ziua când am prins de veste că sunt bolnavă, mă duceam furioasă spre casă și ce să vezi! Pe bulevardul Saint-Denis dau cu ochii de fostul meu stăpân. Par'că Dumnezeu, a vrut să mi-l scoată înainte. . . . Mi-am zis: „Stai mizerabile c'o să mi-o plătești tu cu vârf și 'ndesat!“ I-am zâmbit. . . N'a durat mult. . . (*Tragic*) Și dupăce l-am părăsit, nu știu ce mânie, ce turbare mi-a trecut prin sânge! . . . Mă apropiam de toți, cari mă voiau, pentru oricât mi-ar fi oferit, pentru nimic chiar, dacă nu mi-ar fi oferit nimic. . . Am învățit atâția, câți am vrut și tineri și frumoși. . . Ei, și la urma urmii n'am făcut decât să le restituî ceeace-mi dăduseră împrumut. Și de-atunci nu mai am pică pe nimeni și găsesc că toate sunt așa de nostime! . . . Celelalte femei fac la fel, dar nu pentru a se răsbuna, ci pentru a-și câștiga pâinea. Nu-i așa că chiar bolnavă fiind trebuie să mănânci? (*Liniște*.) Așadară îmi promiteți, că o să puneți o vorbă bună pe lângă director, să mă angajeze ca dansatoare? . . .

Și doctorul încheie: „Această victimă, trans-

formată într'un adevărat flagel, este simbolul Răului creiat de noi și care se întoarce asupra noastră. . .“

Piesa lui Brieux inspirată de scrierile lui Fournier despre sifilis și prostituție, este cel mai sever rechizitor al sistemului nenorocit, care tolerează practicarea prostituției clandestine, împrăștiind boala în rândurile oamenilor ignorați sau nevinovați. Se evidențiază mai ales pericolul reprezentat de acele prostituate, cari se eschivează dela controlul medical și polițienesc și din răsbunare (mai rar), din depravare (adeseori) sau din ignoranță (în majoritatea cazurilor) transmit boala celor cu cari vin în contact. Dialogul sugestiv de mai sus ne scutește de comentarii detaliate.

Sistemul de a face pe boulevardista — cum se exprimă și eroina din „Les Avariés“ — este practicat pe o scară foarte întinsă în centrele mari. Dacă luăm ca exemplu Parisul, vom putea studia prostituția străzii sub aspecte foarte multilaterale; dovadă de gradul avansat de dezvoltare, la care a ajuns comerțul ambulant de carne omenească, e vocabularul extrem de bogat al jargonului parizian, prin care se exteriorizează noțiunea prostituției de stradă și diferitele manifestațiuni din activitatea boulevardistelor, pontonierelor — prostituate cari operează pela poduri — și a traineuses-lor, prostituatele din gări, cari vânează călătorii la sosire.

Femeile de trottoar (*femmes à trottoir*) au un număr considerabil de sinonime asupra cărora e inutil să mai insistăm: *asphalteuse*, *routière*, *frôleuse*, *bitumeuse*, *trimardeuse*, *turbineuse* etc.

Reglementațiunea perfecționată

Am arătat în mod sumar cari sunt avantajile și dezavantajile celor două sisteme, prin cari legislația sau uzanțele din diferite țări caută să împiedece difuziunea boalelor venerice prin măsuri coercitive aplicate în lumea prostituției. Chestiunea aceasta fiind însă de ordin pur doctrinar și teoretic, interesează mai mult pe specialiștii igieniști, deaceia nu insistăm asupra acestui capitol; pentru a trece la alte chestiuni mai practice. E de remarcat însă, că chiar aboliționiștii admit, că aboliționismul nu este posibil decât asociat cu o serie de măsuri de contrabalansare, dintre cari unele sunt încă inexistente, ca delictul penal de transmisiune al sifilisului, iar altele deabia acum încep să se desvolte, cum este: *educația publicului și profilaxia individuală*. Mai ales delictul de contaminațiune este foarte incomplet studiat, din cauza dificultății de a face o probă singură cu o boală, a cărei incubație durează 20—30 de zile.

Actualmente lupta contra pericolului venerian este în plin progres și sistemele de combatere sunt într'un stadiu evolutiv și tranzitoriu, în care reglementariștii caută să-și perfecționeze sistemul iar aboliționiștii se năzuiesc, să-și valideze principiile. Pentru aceste motive cei mai valoroși venerologi apuseni, în fruntea cărora amintim pe *profesorul Gougerot* dela Paris, admit deocamdată o *reglementațiune perfecționată* și așteaptă epoca

fericită, când raționamentul oamenilor va prevala instinctele, pentruca principiile aboliționiste să poată triumfa spre binele omenirii. Până atunci aboliționismul pur va rămâne un simplu deziderat, a cărui realizare e mai aproape de îndeplinire în țările cu o civilizație avansată, unde e mai trează conștiința de datorie a cetățenilor. În statele cu o civilizație tânără, în materie de prostituție singurul sistem eficace e reglementațiunea perfecționată, cel puțin până la elaborarea unor legi privitoare la penalitatea contaminațiunii boalelor venerice, cum este în unele state, unde cel care se face vinovat de a fi îmbolnăvit o altă persoană de o boală venerică, cade sub niște sancțiuni severe.

Reglementațiunea perfecționată asociată cu avantajii aboliționismului constituie măsurile cele mai eficace contra indocililor și a celor periculoși; această cale mijlocie o urmează și Gougerot. Conducându-se de aceste principii Gougerot admite (Programme de lutte antivénérienne pg. 14) cu aboliționistii ca:

1. Femeile cari sunt pe cale de a se prostitua, înainte de a fi înscrise în rândul prostituatelor să fie avertizate de două ori asupra pericolelor, ia cari se expun.

2. La ieșirea din spital prostituatele bolnave să fie puse în contact cu asociațiile de purificare morală și să fie invitate, să se întoarcă la o viață cinstită, învățând o meserie onorabilă.

3. Prostituatele să fie clasate în mai multe categorii și să fie împărțite de un sistem uman de tratament voluntar, cronic, la serviciile respective (cum sunt de ex. ambulatoarele policlinice din Transilvania sau dispensariile). Femeile cari dau dovadă de docilitate să fie scoase de sub controlul polițienesc și să nu rămână decât sub supravegherea medicală.

Iar cu reglementariștii Gougerot admite:

1. Vizitarea sanitară a prostituatelor pentru depistarea bolnavelor și

2. Supravegherea periodică și tratamentul cronic de susținere al bolnavelor, adică bolnavele să fie tratate nu numai atunci, când prezintă manifestațiuni contagioase alarmante, ci să fie ținute în evidență tot timpul, cât profesează, pentru a fi supuse tratamentului cronic intermitent, sistematic.

După relațiunile cari trebuie să existe între prostituate și controlul medical, Gougerot clasează prostituatele în următoarele 5 categorii:

1. Prostituate înscrise cu condicuță (en carte) și izolate.

2. Prostituate cu condicuță, încazarmate în bordele.

3. Femei cari frecventează casele de rendez-vous.

4. Femei „benevole“ și

5. Femei întreținute (Gougerot: Essai d'une réglementation perfectionnée pour la période de transition).

Primele — prostituatele izolate, libere — sunt acelea, cari au un domiciliu particular fix. În categoria a doua intră femeile cari locuiesc în case de toleranță (bordele) sau stau sub autoritatea imediată a unui proxenet (pezevenghiu), bărbat sau femeie.

Femeile din casele de rendez-vous afară de aceste localuri au o purtare convenabilă și nu sunt supuse nici unei restricțiuni, afară de vizita medicală, care se face în aceste localuri.

„Benevolele“ nu sunt înscrise dar vin la vizita medicală în mod periodic din proprie inițiativă. Femeile întreținute nu cad în prescripțiunile supraveghierilor decât atunci, când sunt suspecte de prostituție.

Inscrierea în rândul prostituatelor (mise en carte) nu este o învitare la prostituție sau o pe-

deapsă, ci trebuie considerată ca o măsură profilactică, prin care se supraveghează un număr cât mai mare de prostituate. Inscrierea nu se face decât după două avertismente făcute în interval de un an. Iată avertismentul întrebuițat de Gougerot:

„Doamnă! Înainte de a face acest pas, gândește-te bine încă odată la pericolele asupra cărora ți-am atras atenția de mai multe ori. Devenind și rămânând prostituată va trebui să ieși din rândul lumii și să renunți la libera d-tale voință. Vei fi expusă să nu te mai poți mărita, nu vei putea să-ți creiezi o familie și vei deveni rușinea rudelor și a prietenilor. Vei fi arătată cu degetul și vei deveni un izvor de exploatare pentru alții. Îmbătrânind înainte de vreme nu vei mai putea să-ți câștigi pâinea iar în schimb în câteva luni (sau cel mai târziu în câțiva ani) vei contracta cele mai teribile boale: sifilisul și blenoragia. Și ar trebui să știi, că toate femeile bolnave de blenoragie devin sterile sau infirme și dacă nu mor de peritonită, vor suferi toată viața de boale dureroase de abdomen (metrita și salpingita). Reumatismul blenoragic le poate țintui la pat multă vreme în dureri îngrozitoare, iar atunci când totuș vor mai putea deveni mame, vor da naștere la copii orbi.

Sifilisul e și mai grozav. Boala aceasta te va umplea de ulcerațiuni pe întreg corpul, îți va ataca organele interne și va face din d-ta o infirmă, o paralică sau vei sfârși în mod tragic la casa de nebuni. Nu crede acela cari se laudă, că deși au aceste boale, sunt sănătoase. Sifilisul e o boală îndelungată care se răsbună târziu.

În fine cea mai mare parte din prostituate devin alcoolice și multe mor de tuberculoză.

Încearcă deci să scapi de această pacoste. Inimi caritabile îți vor da o mână de ajutor, ca să poți ieși din prăpastia, în care vrei să te arunci. În acest scop scrie deci la „Societatea

salvatoare¹ unde ți se va da un cămin și te va ajuta, ca printr'o muncă cinstită să-ți croiești o viață onorabilă și sănătoasă“.

Dacă avertismentul rămâne ineficace, prostituata primește instrucțiile de mai jos, cari o fac mai puțin primejdioasă, atunci când le respectă:

„E în interesul sănătății d-tale de a lua toate precauțiunile, pentru a nu te îmbolnăvi și de a nu transmite nici altei persoane blenoragia și sifilisul. Zilnic ești expusă contagiunii, deci în fiecare zi trebuie să iai măsuri de apărare. Iată ce vei face:

1. Vei păstra o curățenie ireproșabilă a organele sexuale și vei respecta regulile igienei generale.

2. Te vei abține dela raporturi sexuale ori decâteori vei observa cea mai mică sgârietură, deoarece chiar o rană neînsemnată a organelor genitale poate servi ca poartă de intrare pentru microb.

3. Să nu crezi că sifilisul se ia numai prin actul sexual, ci și prin gură și degete sau oricare altă parte a corpului expusă contagiunii. Gura este sediul așa numitelor plăci mucoase, răni foarte contagioase, prin care se transmite sifilisul cu ajutorul scuipatului, care transportă și bacilul tuberculozei².

4. Indepărtează dela d-ta orice individ bolnav. Nu uita că înaintea actului sexual trebuie să-ți arunci o privire asupra organelor ge-

¹ În Franța există așa numita L'oeuvre liberatrice“ — Avenue-Malakoff 1 — Paris, sau l'oeuvre du Bon Pasteur din Angers cu numeroase ramificațiuni în provincie, unde femeile cari în urma avertismentului renunță la prostituție, găsesc adăpost și primesc sprijin, pentru a putea începe o viață cinstită prin muncă.

² Expresiile vor varia după gradul de pricepere al prostituatei. Evident că se va face uz de termeni cât mai populari. Aceste formule se pot modifica după împrejurări.

nitale și asupra buzelor clientului. Refuză orice contact cu un om, care are sgârieturi, oricât de mici ar fi sau care are uretra roșie.

5. Să nu-ți închipui, că dacă ai avut o boală venerică nu poți contracta alta. Dacă ai sifilis ești expusă să te îmbolnăvești oricând de blenoragie iar sifilisul se agravează prin adăogarea de germeni noi.

6. Boalele venerice rămân adeseori contagioase și după dispariția rănilor vizibile și să știi, că un bărbat poate fi periculos chiar dacă nu prezintă nimic aparent, deaceea invită clientul întotdeauna să folosească prezervativ sau pomadă calomelată de 30%, care trebuie să se găsească în camera oricărei prostituate¹.

7. Fii sobră și ferește-te de alcool și de aerul stricat din localurile de petrecere, de unde se ia tuberculoza. Ocolește cabareturile, restaurantele, cafenelele, berăriile.

8. Vizita medicală se face atât în interesul d-tale cât și al societății. Nu fugi deci de ea. Dacă te vei purta bine, n'o să ai de lucru cu poliția.

9. Neținând seamă de aceste sfaturi igienice, vei fi expusă la blenoragie, sifilis, tuberculoză, alcoolism și dela spital nu mai e decât un singur pas până la casa de nebuni.

10. Dacă vrei să scapi de toate pericolele acestea, nu te vei duce niciodată la hotel, deoarece acolo nu găsești medicamente, de care ai nevoie pentru a putea lua precauțiunile necesare.

11. Indatăce vei observa cea mai mică sgârietură sau scurgere, aleargă la medic și nu te căuta prin corespondență, după anunțurile criminale citite pe ultima pagină a ziarelor.

12. Imprăștie aceste sfaturi printre tovară-

¹ Instrucțiunile profilactice amănunțite se vor afișa pe o altă listă, care se va fixa într'un loc aparent în camera prostituatei alături de medicamentele necesare.

șele d-tale și împărtășește-le și clienților, care te frecventează.

Afară de aceste sfaturi destinate prostituatelor, în decursul războiului mondial franco-englezii, luând exemplul de la americani, au introdus afișarea în camera prostituatelor a unor instrucțiuni adresate bărbaților, pe cari le rezumăm în următoarele :

Precauțiuni pentru prevenirea boalelor venerice

Orice femeie e obligată să ia precauțiunile igienice indicate mai jos și să pună gratuit la dispoziția clienților materialul necesar manevrelor profilactice : o tăviță, săpun, apă caldă, șervete curate, pomadă calomelată de 30% (în tuburi), prezervative, fiole de de protargol și hârtie subțire.

Înainte de raport femeia va face o spălare vaginală (cu soluție de hipermanganat de potasiu $1/2000$) și-și va unge organele genitale externe cu pomadă calomelată. Bărbatul în propriul său interes este invitat să pretindă de la partenera sa să ia toate aceste precauțiuni ; el însuș deasemenea va face o oncțiune a organelor genitale (mai ales gland și fren) cu pomadă calomelată. Un prezervativ neîntrebuințat este cel mai sigur mijloc pentru ambele părți de a scăpa de infecțiune.

După raport femeia va repeta operațiunea făcută la început iar bărbatul :

1. Își va spăla cu săpun organele genitale.
2. Va urina.
3. Își va injecta în canal conținutul unei fiole de protargol, astupând deschizătura urethrii pentru a ține acest lichid negru în canal 3 minute.
4. Își va unge organele sexuale cu pomadă calomelată, dând atenție deosebită regiunilor ascunse.

5. Iși va acoperi membrul viril cu o hârtie subțire și nu va urina decât după 3 ore. Po-mada o va păstra cel puțin 6 ore dela aplicare.

Respectarea riguroasă a acestor sfaturi după statisticele americane a dat roade excelente : în cazurile când măsurile profilactice s'au luat în prima oră, nu s'au înregistrat decât 0,08% con-taminațiuni.

Pentru controlul prostituatelor Gougerot pro-pune următoarea :

Carte de identitate și de control medical al prostituatei

Se va prezenta tuturor acelora cari o vor cere.

Citește și celelalte pagini.

Modelul drului Gougerot, profe-
sor agr. la Facultatea de medi-
cină din Paris

Fotografia

Urmele celor două degete
arătătoare

Numele

Pronumele

Porecla

Născută la

În

Numele părinților

Domiciliul

Data

Comisarul de poliție

Modelul acesta a fost adoptat de Ministerul de interne și vulgarizat în Franța. Profesorul Gougerot este foarte încântat de rezultatele obținute. La stabilirea acestui carnet, Gougerot a fost condus de următoarele principii:

1. Clientul să poată verifica dacă s'a făcut controlul medical la timp; 2. să se convingă dacă prostituata este într'adevăr posesoarea carnetului, pentru a evita eventualele substituiri și 3. să servească pentru vulgarizarea sfaturilor antiveneriene necesare bărbatului.

Experiențele făcute au dovedit, că bărbatul e curios să citească condicuța misterioasă a femeii. În chipul acesta se pot strecura clientului și câteva sfaturi, pe cari le citește cu mai multă atențiune, decât în alte împrejurări. Această condicuță este imprimată pe două pagini, pe hârtie cartonată format 180/mm pe 140/mm, care se îndoie în două; în chipul acesta avem un carton cu patru pagini de format $\frac{140}{90}$ mm, comod pentru a-l strecura în poșetă, în portmoneu sau în ciorap.

Pagina a doua și a treia e destinată semnăturilor medicului respectiv, care examinează prostituata de 2—3 ori pe săptămână și cuprinde 100—150 de rubrici în care se poate înscrie data și semnătura medicului. Se obiecționează, că aceste două pagini nu sunt suficiente pentru a cuprinde un număr destul de mare de semnături, observațiune îndreptățită numai pe jumătate. Totuș pentru a evita o aglomerare neplăcută de iscălituri, vom putea atașa în acest carton un număr oare care de foi și ne vom îngriji, să fie astfel anexate, ca să putem preveni orice fraudă.

Pagina a patra e destinată textului următor:

Feriți-vă de boalele venerice!

1. Orice prostituată sănătoasă e provăzută cu o carte de identitate, în care medicul înscrie datele vizitelor medicale, la care a fost su-

pusă. Verificați data ultimei vizite medicale, care nu trebuie să fie mai veche de 4 zile. Vizita medicală, chiar atunci când e făcută regulat, nu dă o siguranță absolută, ci numai o garanție. Orice prostituată, care refuză să prezinte conducuța, trebuie să fie privită ca suspectă.

II. Francezi, faceți ca aliații voștri americani:

După orice raport sexual desinfectați-vă, pentru a evita boalele venerice, căci chiar o persoană sănătoasă în aparență vă poate îmbolnăvi. Faceți această desinfecție îndată după contact sau cel mai târziu după 3 ore, sau la femeia care trebuie să aibă materialul necesar, sau la voi acasă, cu „nécessaire“-ul profilactic individual de buzunar. Dacă ești soldat du-te la infirmerie și caută pe infirmierul, care îți va pune la dispoziție medicamentele profilactice, fiind obligat să păstreze cel mai strict secret ¹.

III. O boală venerică este întotdeauna ceva greu, atât pentru prezent dar mai ales pentru viitor, pentru voi și pentru copiii și soțiile voastre. Ingrijiți-vă întotdeauna cât mai repede posibil și apelați întotdeauna la un medic. Feriți-vă de reclamele șarlatanești.

¹ În decursul războiului mondial americanii înființaseră la Paris așa numitele stațiuni profilactice, cari funcționau în permanență și unde soldații la orice oră din zi și din noapte puteau găsi cele necesare pentru a lua măsurile profilactice contra boalelor sexuale, la cari se expuneau.

Prostituția în Cluj.

Organizația și controlul prostituatelor din Cluj se bazează pe niște principii foarte practice. Candidata la prostituție se prezintă la serviciul sanitar al orașului cu actele necesare pentru stabilirea identității, unde i se face un examen corporal minuțios, pentru a se depista manifestațiunile exterioare ale boalelor venerice. Investigațiunile se adresează tuturor organelor favorizate de localizația sifilisului și blenoragiei. În caz de îndoială se face uz de microscop și de analiza sângelui (seroreacția Wassermann). Se examinează plămâni și se ține seamă de o eventuală sarcină. Dacă rezultatul examenului medical e favorabil și candidata are vârsta de 18 ani împliniți, se înregistrează în șirul prostituatelor și se internează într'unul din bordele, în măsura locurilor disponibile. Fișa fiecărei prostituate cuprinde datele personale amănunțite; se menționează — pe lângă indicațiunile obișnuite — boalele de cari a suferit, numărul avorturilor, cauzele cari au determinat-o la prostituție și bordelele unde a mai practicat această meserie. Un index alfabetic facilitează manipularea registrelor.

După îndeplinirea acestor formalități secția moralității publice eliberează condicuța și avizează ambulatorul policlinic, pentru a ține în evidență pe noua pensionară a bordelelor. Condicuța cuprinde fotografia, datele personale și mai multe povețe profilactice, asemănătoare instruc-

țiunilor preconizate de prof. Gougerot, arătate mai sus. (Vezi: *Dr. Ioan Totoianu: Considerații asupra prostituției și reglementarea ei în Cluj, „Sănătatea Publică”, No. 5—1921*).

Controlul medical al prostituatelor se face de trei ori pe săptămână la spitalul de femei (*ambulatorul policlinic*). Bolnavele se rețin imediat în acest spital până la vindecare; în chipul acesta se scot din circulație elementele periculoase pentru publicul consumator. Internarea în spital se face nu numai în caz de boală evidentă, ci și în caz de surmenaj fizic, rezultat dintr'o activitate prea intensă a organelor genitale, traumatizate de excesele sexuale.

La bordel, în fiecare cameră, sunt afișate sfaturi profilactice adresate bărbaților; un mic arsenal de medicamente stă la dispoziția clienților pentru manevrele de apărare, de cari am vorbit mai sus. Prostituata e obligată să atragă atenția clienților asupra acestor medicamente binefăcătoare.

Prostituatele stau sub scutul direct al serviciul sanitar și polițienesc, cari stabilesc raporturile de ordin financiar dintre patron și prostituate, pentruca acestea să nu fie exploatare și speculate de proprietar. Aceste organe de control supraveghează și stricta aplicare a măsurilor igienice în local, stabilește menuul prostituatei și aplanează conflictele dintre patron și subalterne.

Datele statistice referitoare la prostituatele observate de noi la *Spitalul de femei din Cluj* confirmă principiile generale referitoare la diferitele fenomene sociale isvorite din practica prostituției. Concursul plin de zel al dlui Zoltan Bălinț, șeful biroului de control, evidență și plasare al ambulatorului policlinic, ne-a înlesnit stabilirea unor referințe sociale foarte importante, prin prețioasele date statistice culese cu multă muncă și asiduitate.

Originea inferioară a prostituatei este o axiomă incontestabilă. Majoritatea prostituatelor derivă din părinți inculți sau semidocti, din partea cărora nu s'au putut împărtăși de o educație temeinică, dovadă că cele mai multe — dacă nu sunt analfabete — n'au urmat nici cel puțin cursul complet al claselor primare.

În ceea ce privește *ocupația* înainte de a intra în bordel, majoritatea erau servitoare, cameriere, chelnerițe, croitorese sau lucrătoare în fabrici și atelierelor diverselor ramuri de activitate industrială. Unele aveau la activul lor o practică îndelungată de bordel (10—15 ani), altele intrau între zidurile spitalului la câteva zile după ce au îmbrățișat această carieră. Cele mai multe au fost înregistrate la *vârsta* celor mai ademenitoare tentațiuni sexuale (18—22 ani), deși găsim câteva exemplare întârziate, cari numai după al treilea deceniu au făcut apel la ospitalitatea bordelului.

Cauza prostituării a fost în majoritatea cazurilor *mizeria* (cauză generală) rezultată din *moartea părinților* sau din fuga din casa părintească, unde nu găseau sprijinul moral și material necesar. Certurile familiare, ademenirea, dorul după un trai ușor și lipsit de griji, decepția în dragoste, pofta de bani și *lenea* sunt tot atâtea factori cari au împins pe aceste femei la prostituție.

Nestatornicia prostituatei în toate actele vieții, fuga după câștig și pofta bolnăvicioasă după senzații noi se manifestă foarte clar prin frecvența cu care aceste femei schimbă lupanarele. Din 100 de prostituate, la care ne referim, 25 la sută se aflau deja în al 3-lea bordel, 12 într'al 4-lea, 3 într'al 7-lea și așa mai departe, iar una trecuse până în acel moment prin *26 de bordele!* 73 la sută au practicat prostituția fără întrerupere, restul au părăsit din când în când bordelul, pentru a reveni la o viață cinstită, dar tentativa a

rămas fără efect, reîntorcându-se în casa de toleranță.

Observațiile ne arată, că *precocitatea activității sexuale* este un indemn la prostituție; într'adevăr cele mai multe dintre clientele noastre au avut primul contact sexual înainte de 17 ani. Dragostea a fost adeseori fructuoasă, dar copiii de cele mai multe ori au murit în primii ani ai vieții.

O dovadă clară despre pericolul la care sunt supuse prostituatele este faptul, că printre aceste femei am găsit specimene, cari au fost internate în spital de 15—20 de ori! Și acest pericol nu rămâne localizat, ci are repercusiune dureroasă asupra vizitatorilor bordelelor.

Ideia de sinucidere încolțește în capul multor prostituate. Un procent apreciabil își și pun planul în aplicare. Unele devin recidiviste, când prima tentativă rămâne fără rezultat. Din materialul studiat de noi în 18 la sută din cazuri am întâlnit exemplare cu astfel de intenții. Arma: sublimatul corosiv, soda caustică, chibriturile, nitratul de argint, acidul acetic, înecarea, revolverul. Ajutorul e eficace de cele mai multe ori. „Sinucigașa“ își continuă activitatea și țese planuri pentru viitor împreună cu tovarășele, cari ar voi să scape de viața de lupanar. Trei sferturi sunt mulțumite cu traiul, care îl duc. Unele s'ar mărita, altele s'ar apuca de orice ocupație, numai ca să poată schimba mediul. Din categoria aceasta fac parte mai ales femei intrate de puțin timp în bordel. Pensionarele vechi preferă viața de lupanar.

* * *

Problema prostituției în Cluj este tratată cu mult tact; măsurile teoretice sunt excelente dar executarea lor practică din partea publicului de cele mai multe ori este defectuoasă și lasă mult de dorit. Dupăcum a constatat și dl profesor Levaditi în anchetele sale făcute în bordelele din

Cluj, s'a dovedit că în bordelele de o categorie mai inferioară nu se întrebuițează medicamentele profilactice pentru următoarele motive: Unii nu știu să le întrebuițeze, pentrucă nu se obolesc să cetească instrucțiunile, alții știu, dar fiind fataliști se lasă la voia întâmplării, zicând, că dacă nu s'au îmbolnăvit până acum „n'o să se îmbolnăvească nici de data asta“, iar a treia categorie o formează aceia, cari iau măsuri profilactice însă insuficiente și interpretează rău instrucțiunile date. În chipul acesta vina pentru infecțiuni nu o poartă medicul sau prostituata, ci clientul, care frecventează bordelele și nu ia măsurile profilactice salvatoare. Clientul ignorant sfidează pomezile înșirate pe dulap, ba se teme chiar mai mult de pomezii decât de boală. Abia 5—6% din clienții bordelelor se supun măsurilor profilactice, restul se lasă în voia soartei. Ce să mai zicem atunci de mahalalele murdare, de prostituția clandestină din jurul cazărmilor și de raporturile sexuale accidentale și hazardate, cari se săvârșesc oricând și oriunde, fără nici o pavază prevenitoare?

Razziile ce se fac în Cluj pentru adunarea prostituatelor clandestine întotdeauna sunt fructuoase și uneori ne dau un contingent de 50 la sută de bolnave din numărul total al deținutelor. Multe sunt într'un hal de murdărie de nedescris; sub un aspect de o eleganță rară uneori, prostituatele ascund cele mai infecte boale, adevărate focare ambulante de sifilis și blenoragie.

Măsurile luate de autoritățile sanitare superioare din Cluj pentru asanarea prostituției din Transilvania le rezumăm în următoarele:

1. Evidențierea prostituatelor.
2. Controlul medical obligator.
3. Tratament forțat în caz de boală venerică.
4. Măsuri profilactice individuale și
5. Măsuri de reeducație și plasarea prostituatelor. (Ordin circular Nr. 10992/1921).

Casele publice trebuie privite numai ca instituțiuni admise de a funcționa numai cu scopul de a da ocazie pentru un contact sexual scutit de pericolul infecțiunii. Controlul acestor localuri cade în sarcina oficiului sanitar și a ambulatorului policlinic. Prostituatele vor fi examinate de 3 ori pe săptămână, analiza sângelui se va face din 3—3 luni la toate prostituatele, indiferent de manifestațiunile clinice.

O prostituată încazarmată va putea să treacă în rândul prostituatelor libere, dacă a dovedit în decursul timpului o disciplină ireproșabilă față de măsurile ordonate.

Prostituatele accidentale, adică femeile a căror meserie e compatibilă cu prostituția, vor fi supuse controlului medical odată pe săptămână, la o oră potrivită ca să nu vină în contact cu prostituatele publice. Femeile trecute de 40 de ani vor fi scutite și de această vizită.

Dacă organele polițienești semnalează anumite femei, cari pe lângă o oarecare ocupație salariată se ocupă și cu prostituția, ambulatorul policlinic le va ține în evidență și le va invita la examenul medical printr'o adresă personală. Cele bolnave se vor interna în spital sau li se va admite să fie tratate de un specialist, după garanția morală, pe care o prezintă.

Toate aceste măsuri profilactice și curative sunt excelente, însă insuficiente pentru asanarea prostituției și a relelor cari izvorăsc din acest vițiu. Datoria autorităților sanitare și de ocrotire socială este, de a da prostituatelor posibilitatea de a se reabilita și atunci când vor să renunțe la viața depravată, să li se faciliteze reintrarea în cadrele sănătoase ale societății. Pentru a-și putea asigura un trai onest prin muncă cinstită s'a preconizat înființarea unor centre de educație, a unor institute de corecțiune morală, unde să fie reconfortate sufletește și instruite în vederea unei vieți cinstitute viitoare. Înființarea atelierelor unde să se

învețe diferite meserii feminine promite rezultate admirabile. Munca depusă se poate transforma într'un capital indispensabil primilor pași în viața cinstită de mai târziu.

Spitalul de femei din Cluj în ordinea aceasta de idei nu face numai o operă de salubritate publică, ci îndeplinește și un înalt rol moralizator prin educația profesională, ce o dă bolnavelor vindecate și cari necunoscând nicio meserie ar fi constrânse să continue exercițiul unei profesii rușinoase. Prin înființarea *atelierului de croitorie* anexat acestui spital, femeile lipsite de sprijinul oricărei cunoștințe casnice și profesionale, au ocazie să învețe croitoria, putând ca mai târziu să-și agonisească pâinea prin muncă cinstită.

În acest atelier se ține seamă și de educația morală a pensionarelor; în orele libere se face teatru și lectură folositoare iar medicii dau poze și îndemnuri bune, arătând prăpastia ce se deschide în fața unei vieți destrăbălate și trezind dragostea pentru un cămin curat și cinstit.

Inițiativa aceasta e demnă de toată lauda. Roadele acestei educații sunt incalculabile. Asemenea case de reformare morală ar trebui înființate în toate centrele, unde populația feminină e expusă lipsurilor, ademenirilor și depravării.

* * *

Reglementarea prostituției a dat roade evidente și se poate spune, că procentul de bolnave, pe care îl dau prostituatele necontrolate, este de 3 ori mai mare decât al prostituatelor supuse unui control medical riguros, totuș un fapt rămâne bine stabilit: femeia va prezenta pericol oricând, dovedă sunt îmbolnăvirile din bordelele controlate de organele sanitare. Numai măsurile profilactice individuale ne pun la adăpostul boalelor venerice, atunci când practicarea lor se face în mod rațional, conform prescripțiilor indicate în mod sumar în această broșură.

REZUMAT

Cap. 1. — Pericolul boalelor venerice

Boalele sociale: sifilisul, tuberculoza și alcoolismul. Bilanțul dezastrelor sifilisului și blenoragiei. Sterilitatea, depopularea, sifilisul conjugal, mortalitatea infantilă. Isvorul boalelor venerice: prostituția pag. 1—3

Cap. 2. — Ce este prostituția ?

Definiția prostituției. Semiprostituțiile. Prostituțiile clandestine. Numărul prostituatelor pag. 4—5

Cap. 3. — Spicuri din trecutul prostituției.

Prostituția în India, la egipteni, la poporul elen. Solon; clasificarea prostituatelor : dicteriadele, auletridele, hetairele. La Romani : lupanarul, băile. Messalina. Orgiile, bachanaliiile. Triumful creștinismului, decadența prostituției. Reformarea moravurilor. Carol cel mare. Anglia. Isbucnirea sifilisului. Prostituția în România pag. 6—16

Cap. 4. — Incadrarea prostituției în anumite restricțiuni.

Măsuri restrictive. Anglia : 1161. Vizite sanitare periodice. Napoleon. Acțiunea Belgiei. Reglementațiunea universală. Federațiunea abolitionistă. Congresul internațional pentru profilaxia sifilisului. Reglementațiune și abolitionism. Ținta reglementațiunii. Argumentele abolitioniștilor. Poliția de moravuri. Inscrierea forțată și voluntară pag. 17—22

Cap. 5. — Pericolul public al prostituției.

Cine face prostituție clandestină. Localurile de rendez-vous. Provocațiunea publică. Vânăutul după tineret. Prostituția: masturbațiune compensatoare. Prostituția și boalele venerice. Casele de toleranță. Vârsta prostituatelor și frecvența boalelor venerice pag. 23—29

Cap. 6. — Cauzele prostituției.

Mizeria, părăsirea, ilegitimitatea nașterii. Origine inferioară. Promiscuitatea. Prostituatele degenerate. Prostituatele din naștere. Temperament senzual. Lipsa educației morale. Determinațiuni patologice. Mediul social. Lenea. Alcoolul. „Souteneur“-ul. Soarta prostituatelor pag. 30—38

Cap. 7. — Racolajul.

Recrutarea clienților. Racolajul și teatrul, piesa „Les Avariés“. Eschivarea dela controlul medical. Bulevardistele. Bogăția jargonului parizian pag. 39—44

Cap. 8. — Reglementațiunea perfecționată.

Activitatea venerologilor apuseni. Prof. Gougerot. Asocierea avantajilor celor două sisteme. Relațiunile dintre prostituate și controlul medical. Inscrierea. Avertismentul adresat prostituatelor. „L'oeuvre liberatrice“. Instrucțiuni. Precauțiuni pentru prevenirea boalelor venerice. Cartea de identitate. Feriți-vă de boalele venerice ! pag. 45—54

Cap. 9. — Prostituția în Cluj.

Organizația și controlul prostituatelor. Ambulatorul policlinic. Spitalul de femei. Date statistice. Măsuri teoretice — executare practică. Razzii. Casele publice. Prostituatele accidentale. Institute de reformare morală. Valoarea măsurilor profilactice individuale pag. 55—61

Tipografia Dr. S. Bornemisa
Cluj

Piața Cuza Vodă No. 16.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

